

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník I / Číslo 8+9

30. 6. 1996

Cena : 12,- Kč

Na národní pouti v Římě se sešlo více než 5000 poutníků z Čech a především Moravy.

(o pouti do Říma čtěte na str. 5 - 6)

Z obsahu:

František kardinál
Tomášek

(str. 2)

Národní pout'
do Říma

(str. 5 - 6)

Kro pracuje na
konzistoři a
ordinariátě?

(str. 10)

Mapa diecéze

(str. 12 - 13)

Rozhovor:

P. RNDr. J. Rajlich

(str. 16 - 17)

Představuje se
Ústí nad Labem

(str. 18 - 19)

František kardinál Tomášek by se dožil 97 let

Kardinál František Tomášek by se v den vydání tohoto čísla Zdislavy dožil 97 let. Protože se jako pražský arcibiskup aktivně zajímal i účastnil dění v naší diecézi, přinášíme krátký pohled na tuto výjimečnou osobnost naší církve.

František Tomášek se narodil 30. června 1899 ve Studénce. V sedmi letech ztrácí otce a o děti se stará maminka. Stěhuje se do Olomouce, aby dětem umožnila studium. Činnost kněze Františka Tomáška začíná na Moravě. Na kněze byl vysvěcen v Olomouci 5. 7. 1922.

Tam mu bylo také 14. října 1949 tajně uděleno biskupské svěcení arcibiskupem dr. Josefem Matochou. Papež Pius XII. jej jmenoval titulárním biskupem butským (místo v Egyptě). Jeho biskupské heslo „Laxabo rete“ - Rozestřu síť! - se vrchovatě naplnilo. Během biskupského působení na Hradčanech, kam vstoupil po jmenování papežem Pavlem VI. apoštolským administrátorem 11. 3. 1965, rozestřel síť nejen ve vlastní arcidiecézi, ale po léta se setkáváme s věřícími ve všech diecézích Čech a Moravy při apoštolských cestách, jimiž sílilo vědomí naší cyrilometodějské sounáležitosti a křesťanské jednoty a apoštolským stolcem. Když byl bulou papeže Pavla VI. r. 1977 jmenován kardinálem a byl mu přidělen kostel sv. Vitila v Římě, rozestřel síť po celém katolickém světě a stal se jedním z nejznámějších představitelů církve v Evropě i v zámoří. Velikým duchovním činem otce kardinála bylo vyhlášení Desetiletí duchovní obnovy, které v příštím roce vyvrcholí mileniem smrti sv. Vojtěcha, jehož 34. nástupcem František Tomášek na pražském arcibiskupském stolci byl.

V polovině 80. let začalo mezi věřícími kolovat jakési „prorocství“, které říkalo, že otec kardinál bude žít tak dlouho, dokud

nebude Anežka česká svatořečená, dokud nebudou obsazeny všechny biskupské stolce a papež nenavštíví Československo. Přestože většina věřících si nedovedla představit, že by se něco takového mohlo v dohledné době stát, přichází 1. červenec 1989 a svatovítská katedrála slaví 90. narozeniny kardinála To-

máška. Na tuto slavnost se sjíždí celá církevní Evropa, 8 kardinálů a 14 zahraničních arcibiskupů a biskupů. Papeže zastupuje arcibiskup Colasuonno. Církev v Evropě dala jasně najevo, jak si kardinála Tomáška váží. Katedrála „praská ve švech“ a mohutným potleskem dokazuje kardinálovi, že má dostatečně velké množství věřících, oddaných jemu a římskému papeži. Pokračováním událostí je i srpnové vysvěcení našeho současného litoměřického biskupa Josefa Koukla. Další snad rozhodující událostí podzimu 1989 bylo svatořečení Anežky české v Římě, kterého se se svým arcibiskupem zúčastnilo na 10 000 věřících z celého Československa. Než se stačili naši poutníci

vrátit z Říma, padá komunistická nadvláda v naší vlasti. Církev získává opět svobodu, jsou obsazeny všechny biskupské stolce, Československo má vatikánského nuncia - arcibiskupa Coppu - a papež Jan Pavel II. koná svou první návštěvu Prahy, Velehradu a Bratislavy. Vše, co bylo řečeno, se splnilo a František kardinál Tomášek může konečně ve věku 91 let předat úřad svému nástupci arcibiskupovi Vlkovi a odejít na zasloužený odpočinek.

Církevní Evropa se sjíždí ještě jednou v krátké době do svatovítské katedrály. To když kardinál ve věku 93 let začátkem srpna 1992 umírá. Při této příležitosti by snad bylo vhodné připomenout alespoň část závěti otce kardinála: „pozdravuji všechny, kteří jste přišli k pozemskému rozloučení se mnou, nebo

vzpomínáte tam, kde jste. Je to loučení jen na krátký čas, neboť

i nejdelší život uplyne jako mihnutí okamžiku a začne trvalá lidská existence s Tím, kdo nás do života poslal, s naším nejlepším nebeským Otcem. Bude to naše existence trvalá, věčná a bude taková, jak si to kdo zasloužil svým životem. Ano, existuje spravedlnost, věčná. Boží spravedlnost. Snažil jsem se v celém svém životě podle svých sil sloužit všem, ve jménu lásky našeho Spasitele Ježíše Krista.

A obracím se k vám všem. Vy všichni, myslíte na to, že naše síla a jistota, a to v každé situaci života, je v Kristu a v mocné přímlově Matky Boží Panny Marie! Ano, jen Kristus nám může říci: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude už nikdy zítit!“ (Jan 6,35) V tom duchu jsem s vámi se všemi a zplna srdce vám a všem vašim drahým zehnal ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. S pánem Bohem a na shledanou v našem nejkrásnějším věčném domově.“ František kardinál Tomášek

Ivo Barabáš

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze
Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství
Římskokatolická farnost,
Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015
Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.
Grafická spolupráce: Jan Hrubý
Tiskne: GLOS Semily
Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.
Distribuce: redakce - roční předplatné 100,- Kč včetně poštovného, při hromadných objednávkách sleva
Registrace: MK ČR 7397
ISSN 1211-3042
Ročník I., číslo 8+9
Datum vydání: 30.6.1996
(uzávěrka příštího čísla 23.8.)
Cena: 6,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p.
OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Program oslav jubilejního roku kláštera v Oseku na prázdniny

- 11.7. 10,00 - pontifikální mše svatá, svátek sv. Benedikta
16,00 - přednáška Dr. P. Pfistera z Mnichova na téma: Klášter Morimond a počátky cisterciáckého řádu ve střední Evropě
- 13.7. 16,00 - pouť do Mariánských Radčic
- 14.7. 10,00 - mše svatá - výroční den zvolení opata
- 21.7. 10,00 - den mateřského kláštera Waldsassen, za účasti poutníků z Waldsassenu, pontifikální mše svatá s biskupem Karlem Flügelem účinkuje pěvecký sbor farnosti Waldsassen (řídí A. Zimmert)
- 11.8. 16,00 - varhanní koncert + solo trubka
prof. M. Šestáková + prof. V. Kozderka
- 13.8. 16,00 - pouť do Mariánských Radčic
- 15.8. 10,00 - Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, patronky všech cisterciáků světa pontifikální mše svatá
- 17.-18.8. - tradiční osecká pouť
pouťové atrakce ve městě a staročeský trh s ukázkami tradičních řemesel na nádvoří kláštera
- 20.8. 10,00 - pontifikální mše sv. na svátek sv. Bernarda
- 24.8. - setkání mladých
setkání kytarových skupin mladých z Čech a Moravy
klášterní zahrada a sál,
dopoledne zkoušky
14,00 - hlavní program

Duchovní slovo

HURÁ NA PRÁZDNINY !

"Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej." Mk 8, 35

Už se moc těším. Udělám o prázdninách tolik věcí, na které obvykle nemám čas. Napíšu dopisy, přečtu si nějaké knihy, půjdu do přírody, budu odpočívat. Nerozumím, proč se období těch dvou měsíců nazývá prázdniny. Mám sice od školy prázdnou, ale udělám toho plno - prázdniny jsou pro mne spíše „plninami“. Jistě mnoho studentů považuje za prázdnější to období, kdy jsou pod tlakem učení, zatímco o prázdninách prý mohou žít naplno, být sami sebou uprostřed přírody a přátel. Je to tak jednoduché? Jaký je vlastně vztah plnosti a prázdnoty? Co je vše a co nic? K čemu nás vlastně zvou prázdniny?

Mnoho mystiků popisuje zvláštní zkušenost, že vše a nic se navzájem prostupuje, že nic může být vším a vše ničím. Na tento paradox snad upozorňuje i Ježíš ve verši, který je mottem tohoto článku: kdo touží po všem, nezíská nic, kdo po ničem netouží a je ochoten vše ztratit, vše získá. Pokud Bohu předkládáme svá a jen svá přání, obvykle přeslechneme jeho hlas. Pokud máme už dopředu jasno o všem, co by nám „dobrý“ Bůh měl poskytnout, nedostane se nám ničeho - protože my sami nejsme schopni nic jiného přijmout. Od Boha nemůžeme dopředu nic očekávat, musíme mu jen otevřít svá srdce - ať v nás působí jak on sám chce. Nejsilněji to vyslovil Mistr Eckhart, velký mystik dominikánského řádu, když v jednom ze svých kázání prosí Boha, aby jej zbavil Boha, to znamená jeho vlastních lidských představ o Bohu. Eckhart chce být ode všeho prázdný, aby mohl být naplněn předem nedeformovaným Bohem. Skrze nic získává vše, v prázdnotě nachází plnost.

K čemu tenhle výlet do vznešené mystiky? Nyní můžeme popsat důležitý životní postoj: nic neočekávat (být prázdný od sobeckých přání), otevřít své srdce a získat vše. Nic dopředu neočekávat od Boha, od lidí, od věcí kolem i od sebe samého. Otevírat své srdce Bohu, lidem, věcem i sobě samému. Objevit tak své srdce - hlubinu své bytosti, srdce oživené Bohem, srdce - půdu pro modlitbu a pramen porozumění, srdce, ve kterém se teprve stáváme sami sebou, srdce, kterému někdy říkáme naše lepší já. Díváme-li se na svět skrze toto srdce (často se také říká: dívat se na svět očima víry), skutečně jej celý nalzáme.

Objevení srdce úzce souvisí se stavem prázdnoty. Známe například lidi, které teprve nějaká vyčerpávající událost, třeba vlastní nemoc nebo smrt někoho blízkého, přivede k hlubšímu duchovnímu životu. Ve chvíli, kdy už nemají sílu v nic doufat a o něco se snažit, paradoxně vše objevují. (Takové „temné noci“ ve svých básních oslavuje sv. Jan od Kříže.) Cesta k vlastnímu osobnímu vyprázdnění ovšem nemusí být tak tragická. Jde o to, oprostít se od svých sobeckých přání, od toho, co nám brání vidět dál.

Na této rovině začínám rozumět slovu prázdniny. Prázdniny jsou velkou příležitostí vyprázdnit se ode všeho, co obvykle svazuje mé srdce. Nemusím od sebe očekávat nějaké výkony, žádat pro ně to a to Boží požehnání, přijímat od své rodiny jen to a to chování, které by mne podporovalo. Konečně jednou nemusím nic chtít.

Říkáte, že prázdniny mají jen studenti. Myslím, že si je může dovolit každý - vždyť obvykle každý má dovolenou! Dovolte si jednou prožít skutečné prázdniny. Dovolte si neočekávat nic od sebe, od své ženy nebo muže, od svých dětí ani od Boha. Neočekávejte nic od svého odpočinku, jen tak si skutečně odpočínáte. Neočekávejte, jen hledejte a otevírejte se. Po roce shonu, plném různých úkolů a snažení, se nesnažte. V prázdnou prázdnin máte šanci uslyšet znovu Boha, porozumět svému partnerovi, najít cestu ke svým dětem, prostě šanci otevřít své srdce.

Tam, kde nic neočekáváme, vše získáváme. Cestou k plnosti je vyprázdnění, oprostění. Nuže, hurá na prázdniny.

Martin Pavel Nitsche

Poutní oslavy v Jablonném v Podještědí

Rok po svatořečení Zdislavy z Lemberka se konaly v Jablonném v Podještědí poutní slavnosti, kterých se zúčastnili biskupové Josef Koukl a Karel Otčenášek, dále P. Dominik Duka a mnoho dalších kněží a poutníků.

Bazilika minor až v srpnu

Původně mělo být při této příležitosti i vyhlášení chrámu sv. Vavřince za baziliku minor, z administrativních důvodů se tak však stane nejspíše v srpnu na svátek tohoto světce, kdy bude také rozšířen titul kostela o jméno svaté Zdislavy. Na tento den, 10. srpna, je v Jablonném očekáván černošský kardinál Bernardin Gantin, prefekt vatikánské Kongregace pro biskupy a děkan kardinálského sboru.

Sobotním celebrantem biskup Otčenášek

Poutní slavnosti v Jablonném se již tradičně konaly v sobotu i v neděli. První sobotní ranní mši sloužil zdejší duchovní správce P. Jindřich Gajzler OP. V kázání zdůraznil duchovní význam pouti, která „má sloužit k posvěcení a ne k nákupu su-

venýrů a pouhému citovému zážitku“. Další bohoslužba následovala v jedenáct hodin dopoledne. Hlavním celebrantem byl v plném kostele královéhradecký biskup Karel Otčenášek, kterému koncelebrovalo více než 20 diecézních i dominikánských kněží. V úvodu biskup Otčenášek pozdravil poutníky. Krátce zmínil zabití kněze z babického procesu a zdůraznil cenu současné svobody. Přirovnal církev k duchovnímu pokrmu pro kulturu. Vyzval věřící k modlitbám k Duchu svatému za vlast ve spojitosti s probíhajícími volbami. Kázání měl turnovský P. Hladík OCr., který hovořil o měnícím se pohledu na Zdislavu v průběhu staletí. Zpočátku to byl „kult zázračné ženy - uzdravitelky“, po Bílé hoře byla Zdislava zdůrazňována jako „dominikánská terciářka - polořeholnice“ a dnes je ctěna jako matka a manželka. Právě v dnešní době, kdy prožíváme krizi manželského života, je vzorem skutečně žitého křesťanství. „Byla tak silná a zvládla toho tolik, protože v ní žil Kristus,“ zdůraznil P. Hladík.

V sobotu byla sloužena ještě odpolední mše svatá, je-

Provinciál dominikánů P. Duka přichází spolu s P. Helikarem a otcem biskupem (vzadu) k bohoslužbě

jímž celebrantem byl P. Dominik Duka OP, provinciál dominikánského řádu, který měl ještě večer další mši sv. v hradní kapli na Lemberku.

Zdislava je vzorem

Hlavní poutní mši sloužil v neděli dopoledne v 10 hodin litoměřický biskup Josef Koukl. Před několika stovkami poutníků ve své promluvě nejprve krátce zmínil historii procesů svatořečení vůbec a poté hovořil o svatosti jako normálním křesťanském životě. Zdislava je vzorem ne svými zázraky, ale především vzorným plněním všedních povinností a plněním Boží vůle ve stavu a na místě, kam byla postavena.

Po mši se otec biskup i koncelebrující odebrali k oltáři paní Zdislavy, kde se u jejích ostatků modlili litanie k této světici.

Každé bohoslužby se zúčastnilo několik set poutníků nejen z litoměřické, ale také z jiných diecézí (zvláště z Moravy, odkud Zdislava pocházela).

Luboš Růta

Poutníci po mši svatě před chrámem sv. Vavřince

Putovali jsme do Věčného města...

Pout' začala u Sv. Kříže

Na pět tisíc poutníků, kteří z České republiky přijeli do Věčného města poděkovat Svatému otci za jeho loňskou návštěvu, začalo svou pout' ve čtvrtek 6. června ve tři hodiny odpoledne v bazilice Sv. Kříže jeruzalémského. Tento chrám je zároveň titulárním kostelem pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlk. Je tedy mezi římskými chrámy tak trochu „český“.

Hlavním celebrantem byl světící biskup pražský Jaroslav Škarvada. V úvodu poutníky přivítal kardinál Vlk, který zdůraznil duchovní význam poutě ke hrobům apoštolů právě sem, do Říma. Promluvil i velvyslanec ČR ve Vatikánu František Halas.

Vynikajícím nápadem byl cyklus historických výkladů i zajímavostí Mons. Jaroslava Polce, který nás jimi provázel během celé pouti.

Boží Tělo sloužil papež

Po skončení bohoslužby se začali poutníci přesouvat na nedaleké prostranství před Lateránskou bazilikou, kde v 19 hodin začala Slavnost Těla a Krve Páně s Janem Pavlem II. Náměstí se začalo plnit již více než hodinu před začátkem bohoslužby a kdo se chtěl dostat blíž k oltáři, musel projít osobní kontrolou italské policie.

Mše svatá byla sloužena kompletně v italštině. O to více překvapilo, když Jan Pavel II. uprostřed kázání začal mluvit česky a pozdravil poutníky z Čech a Moravy: „Rád vzpomínám na loňskou pastorační návštěvu ve vaší zemi, kdy jsem vychutnával sílu tradice křesťanství u vás,“ řekl papež. V dalších větách nás vyzval k věrnosti křesťanským kořenům našeho národa.

Po mši svaté následoval eucharistický průvod k bazilice Panny Marie Sněžné (Santa

Maria Maggiore). Do průvodu kolem Svatého otce se postupně řadili kardinálové, biskupové, kněží i prostí věřící. Atmosféra na Lateránském náměstí v tlačenici u policejních zátarasů místy připomínala fotbalový zápas.

Pátek u sv. Pavla

V pátek se poutníci sešli v bazilice Sv. Pavla za hradbami na mši svatou, jejímž celebrantem byl olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Na konci bohoslužby řekl, že si všiml, jak se lidé často dohadují, který biskup se jak jmenuje. Představil tedy poutníkům jednotlivé biskupy, kteří na této bohoslužbě byli všichni, až na kardinála Miloslava Vlka a biskupa ostravsko-opavské diecéze Františka Lobkowicze.

Zbytek pátečního dne už žádný oficiální program nebyl, a tak se poutníci mohli věnovat prohlídkám pamětihodností

Věčného města se svými skupinami, s nimiž do Říma přijeli. Opěrným bodem pro poutníky byla nepřetržitá služba v českém poutním domě Velehradu, který je jen několik minut chůze od Vatikánu.

Češi zaplnili polovinu svatopetrské baziliky

Vyvrcholením národní poutě byla sobota. V devět hodin dopoledne zaplnili větší část největšího chrámu světa - baziliky svatého Petra - čeští a moravští věřící. Hlavním celebrantem této mše sv. byl kardinál Miloslav Vlk. Ve své promluvě zdůraznil, že jsme společně připutovali sem do centra křesťanství, ke hrobu apoštola Petra. Hovořil také o křesťanském Římu, jehož pomníky jsou mrtvými svědky života. Důležitějším svědkem je však živá církev, jejímiž údy je každý z nás. Mons. Polc po skončení bohoslužby hovořil o tom, že žádný jiný národ kromě Čechů nemá ve svatopetrské bazilice svůj národní oltář. Jeden z bočních oltářů je zde totiž zasvěcen sv. Václavu. Zcela zvláštní je také to, že v kryptě baziliky je pohřben kardinál Beran, který zde v Římě v roce 1969 zemřel. V této kryptě je kromě něj pohřben jen jeden kardinál, všichni ostatní jsou papežové.

Mimořádná audience u Svatého otce

Po skončení mše už bylo jedenáct a o půl jedné měla začít mimořádná audience u Svatého otce. Tlačenice u vstupních zátarasů do audienní haly byla opět „fotbalová“. Šlo o místa na audienci. Pokud by člověk nevěděl, že je na pouti, mohl snadno začít pochybovat, zda mají tito lidé slušné vychování. Brali jsme to však sportovně a nechali se nést davem směrem k policistům. Kontrola nám odebrala nejen kapesní nožičky, nůžky,

ostré předměty, ale i veškeré plastové i skleněné láhve a podobně.

Hala se zaplnila dříve než ve stanovených 12,30 a Svatý otec začal audienci s více než čtvrt hodinovým předstihem. V úvodu mu kardinál Vlk poděkoval za kanonizaci paní Zdislavy a Jana Sarkandra. Hovořil o tom, že české nebe je velké - zmínil Jana Nepomuckého, Jana Nepomuka Neumanna a svatého Vojtěcha. Ve své úvodní řeči vzpomněl také komunistickou minulost naší země a zdůraznil, že máme dost zkušeností, abychom se rozvíjeli i přes nepřízeň mocných. Na závěr svého projevu poděkoval Svatému otci za příslib návštěvy v příštím roce, kdy budeme slavit milénium svatého Vojtěcha.

Jan Pavel II. ve svém projevu poděkoval za hojnou účast a oplacení návštěvy všem poutníkům z Čech a Moravy. Vzpomněl na svou návštěvu u nás - na Strahov, svatořečení v Olomouci a setkání mládeže na Svatém Kopečku, které označil za jedno z nejkrásnějších setkání s mládeží, které kdy měl. Hovořil také o své výzvě k odpuštění minulých vin, kterou pronesl na olo-

mouckém letišti.

Zdůraznil, že v České republice přetrvávají mnohé problémy: „Je třeba zajistit vyučování náboženství ve všech školách, obsazení duchovní správy a navrácení majetku neprávem zabraného, který církev nezbytně potřebuje ke své činnosti,“ řekl Jan Pavel II.

Na závěr vyzval všechny poutníky: „Buďte vždy hlasem evangelia ve své drahé vlasti. Osvědčujte své zásady, svou připravenost na řešení problémů. K tomu vás vybízí příprava na milénium svatého Vojtěcha.“

Po skončení papežova projevu představil kardinál Vlk Svatému otci poutníky z jednotlivých diecézí. Ukázalo se, že z českých diecézí přijelo tak po jednom až dvou autobusech (soudě podle toho, kolik lidí na kardinálovu výzvu povstalo za každou diecézi). Drtivá většina účastníků byla z Moravy.

Posledním dnem pouti byla neděle. Poslední společnou bohoslužbou byla mše, kterou celebuloval náš otec biskup Koukl v chrámu sv. Klimenta, kde je pohřben svatý Cyril.

L. Růta

Libuňský pan fařář - František Bílek

Ze Zarazie přišel, do Zarazie u Veselí nad Moravou se po smrti vrátil nástupce „libuňského jemnostpána“ Antonína Marka při kostele sv. Martina v Libuni, František Bílek. (Rád bych napsal to jeho příjmení tak jak on je vyslovoval, ale svatí Soluňané pro ty hlásky nevytvořili písmena - a jak tedy napsat Byvek?) Vrátil se domů. Pán si ho odvolal a jeho mrtvé tělo přijal otevřený hrob jeho rodičů. To bylo ve středu 22. května odpoledne. Ne právě malý farní kostel Sv. andělů strážných ve Veselí byl zaplněný, hlava na hlavě, jen úzkou uličkou mezi lavicemi mohlo projít na čtyřicet kněží, jejichž průvod uzavíral litoměřický biskup. Před oltářem rakev s fialovým biretem na víku. Málokdo z lidí kolem věděl, že P. František byl čestným kanovníkem litoměřické katedrály. Františkův jáhen z Újezdu pod Troskami se spolubratrem z Jičína provázeli hlavního celebranta. „Máme svou vlast v nebi“, píše sv. Pavel Filipanům a do této vlasti se vracíme. V Českém ráji, v blízkosti Trosek, na něho budou dlouho vzpo-

minat - i na ten jeho pohřeb. Jeho farníci za ním přijeli jako na primici. Poděkovat. Slíbit vzpomínku. Byl s tím spojen i příslib: Nezapomeneme! I předsevzetí vtisknout si jeho slova a příklad do paměti. Neměly by vyprchat v kilometrech návratu od jeho hrobu v Zarazicích. Po mši svaté ve Veselí byla Františkova rakev převezena do jeho rodiště, kde před mariánskou kapličkou na návsi ještě krátce spočinula na marách, obklopena dospělými i drobotinou v krojích. Odtud František nastoupil poslední cestu uličkami ke hřbitovu se zastávkou u rodného domku, který František přestavěl vlastníma rukama ještě dřív, než mohla být splněna jeho touha po kněžství. Loučil se sním domov pozemský a z dálky jeho působiště v zástupcích jeho farnosti. Loučili se s ním i spolubratři kněžské rodiny litoměřické diecéze s biskupem v čele s tichou prosbou v srdci: „Víš o našem přátelství, tam v nebeské vlasti pros Pastýře nejvyššího o posílení našich řad!

P. Josef Helikar

Cesty ke smíření

Území naší diecéze je již po staletí prostorem setkání Čechů a Němců. Plodná symbióza byla narušena tragickými událostmi let 1938-1946. Od té doby řada lidí dobré vůle hledá cesty k vzájemnému odpuštění a smíření. Němečtí křesťané z Čech založili v Mnichově v lednu 1946 společenství Ackermann-Gemeinde, které v duchu Ježíšovy lásky a milosrdenství staví mosty porozumění mezi Čechy a Němci.

18. května 1996 navštívil Kadaň, město na západě diecéze, otec Anton Otte - před-

stavitel Ackermann-Gemünde v České republice. Společně s kadaňským farářem, otcem Ryszardem Madejem, předsedal slavení Eucharistie v kostele 14 sv. Pomocníků. V klášterním refektáři pak následovala bouřlivá beseda o česko-německých vztazích.

Celé setkání bylo opravdově ekumenické - bohoslužba česko-německá, zúčastnili se kadaňští Češi i Němci, přišli též přátelé z církvi Čs. husitské a z Bratrské jednoty baptistů. Podobná setkání připravujeme i do budoucna.

Petr Hlaváček

Otec biskup Josef odchází spolu s ostatními biskupy z jedné z bohoslužeb

V Liberci již potřetí pořádali křesťanský dětský den

Dne 8. června 1996 se Liberci u kostela U Obrázku konal již potřetí křesťanský dětský den, tentokrát s podnázvem „Jaro, léto, podzim, zima, U Obrázku vždycky prima.“ Tento dětský den byl stejně jako v minulých letech organizován většími farnostmi libereckého vikariátu - libereckou, jabloneckou, rochlickou, ruprechtickou a vratslavickou.

Celý sobotní den se rozlehlá louka U Obrázku hemžila množstvím dětí, pro které byl připraven zajímavý program. Dětský den začal ve stínu stromů společnou bohoslužbou slova. Dopoledne pokračova-

lo ukázkou hereckého umění jednotlivých farností na téma podobenství v Novém zákoně. Odpoledne bylo ve znamení soutěžního klání, kdy se malí soutěžící snažili, během procházení mezi jarem, létem, zimou a podzimem (16 disciplín), získat co nejvíce žetonů, které byly směnitelné za nějaký ten sladký či slaný pamlsk.

V 15,30 hodin jsme se všichni rozloučili mohutným „ahoj“, které tolik slušelo rozzářeným dětským tvářičkám.

Jak tento den zhodnotit? Asi velkým díkem Bohu, že U Obrázku bylo opravdu prima.

Daniela Turínková

Fotbalový turnaj proběhl v Litoměřicích

V sobotu 4. května v Litoměřicích proběhl již III. ročník fotbalového turnaje o putovní pohár biskupství litoměřického. I přes počáteční nepřázní počasí se ráno na Dómském náměstí sešlo celkem 17 šestičlenných družstev nejen z naší diecéze. Své zástupce na turnaji měl Arcibiskupský seminář v Praze, Teologický konvikt, uprchlíci, hnutí Antiochia a dále pak družstva z Brna-Líšně, Teplic, Libochovic, Litoměřic, Liběšic, Chomutova, Děčína, Trmic a Vratslavic.

Otec biskup již předem vylosoval sestavy základních skupin a z nich pak postoupila

nejlepší družstva, aby se utkala o medailová místa. V zápase o třetí místo se střetli chomutovští a děčínští, ve finále pak proti sobě stanula družstva Líšně a Antiochie. Putovní pohár si nakonec odvezli fotbalisté z Antiochie, druhé místo patřilo Líšni a bronzové medaile získal Chomutov.

Všem pak jistě patří veliké uznání za odvahu a nasazení, jež při zápasech prokázali. Veliký dík je třeba vyslovit organizátorům celé akce, kteří slíbili, že vítěz příštího ročníku již získá pohár skutečný, nikoliv pouze umělohmotnou maketu, jak tomu bylo dosud.

bc. Petr Kolář

Náš pan farář

Letos 3. března tomu bylo právě 70 let, co se v Rychtářově u Vyškova na Plhalově statku narodil další kluk. Zbožní rodičové mu při svatém křtu dali jméno Josef Ferdinand.

Ve výchově se dostávalo Ferdinandovi vroucí mateřské lásky a učení lásce k Pánu, ale i umění hospodařit na rodné půdě.

Pánovo volání na sebe nedalo dlouho čekat. Ferdinand se přihlásil na církevní gymnázium, aby získal středoškolské vzdělání, nutné pro další práci. Padesátá léta nástupem komunistické zvládně ukončila nadějná studia zrušením církevního školství.

Ferdinand musel natoupat nelehkou vojenskou službu u PTP. 5. října rukuje do vojenského tábora Libová.

po návratu z vojny skládá maturitní zkoušku a nachází zaměstnání v Moravostavu. Po třech letech odchází pracovat do podniku Vlněna. Po celou dobu neustále vyvíjí horlivou činnost pro řád selesianů.

Ve 31 letech byl odsouzen za podrývání základů socialistické společnosti. Ve vězení strá-

vil tři roky.

Kněžské svěcení získává tajně dne 13. 6. 1963 z rukou selesianského biskupa Štěpána Trochty.

V lednu 1969 byl jmenován administrátorem farnosti Mikulov. 1. srpna 1970 nastupuje jako administrátor ve Štětí, kde působí dodnes.

Pod správou otce Ferdinanda je dnes 47 obcí, 6 farních chrámů, 24 filiálních kostelíků a kaplí.

Jeho duchovní práce je také značná. Přípravy dětí na křest, snoubenců na manželství, mnohé a časté návštěvy nemocnice.

Každý, kdo si chce otce Ferdinanda vybavit, vždy si nejdříve vzpomene na to, že se stále usmívá, na jeho bodrost, upřímnost, moudrost a vtip. Své farníky má opravdu z celého srdce rád, vždyť pro ně dosud obětoval nejlepších 26 let svého života.

Našemu panu faráři, nejen na těchto řádcích, ale i skrze naše modlitby přejeme co nejhojnější Boží požehnání. Požehnání, z něhož jistě pramení jeho neuctahající radost, se kterou se nám rozdává.

Šantin Miroslav

25 roků od smrti bozkovského faráře

Byl jím P. Hofmann, který po léta vodil poutníky k Panně Marii bozkovské. Vzpomínám si, že také ze Semil, od Čtrnácti pomocníků kolem Sejkorovské kapličky tam nebylo daleko a semilští „té en helfři“ tzn. gymnazisté posledních tříd führungem a jeho pomocníky za války nasazení měli i v Semilech své pracoviště. Někteří z nich byli opravdu šťastní tím, že odtud měli na Bozkov blízko. Tehdy poprvé vedly mé kroky na pouť ke Královně hor. Přerušení odvelením do trestného komanda v Německém Brodě až do konce války nás bozkovské poutníky vedlo jen ke vzpomínkám na tu, která se kdysi z Nazareta vydala za Alžbětou. Otázka „Čím toto dítě bude?“ tam na Bozkově jistě nejednou a u mnohých přivedla k zamyšlení nad vlastním úkolem pro celý život.

Skončila válka. Studenti se po maturitě vydávali na svoji životní pouť. Hledali svou cestu při rozhodování: Kam teď? Možná, že jeden z těch, kdo sem za války putovali, si zašel pro ujištění právě tam na hory ke Královně.

A tam je vítal bozkovský farář. Ne jenom on. „Vítejte, vítejte, vítejte nám. Vítáme vás k nám.“ Tak je zdravila skupina ministrantů svým zpěvem uvítacím i na rozloučenou. To vlastně byl takový úvod i závěr poutních dnů

u Matky Boží. To ona vítala, to ona radila i ústy faráře Hofmanna. Litoměřičtí bohoslovci, i bohoslovci z jiných diecézí tam nacházeli svůj domov i své prázdninové pracoviště, svou sílu k růstu pro kněžství. Prázdniny co prázdniny. Venhodska schola cantorum zde měla také najít svůj domov. Bylo třeba stavět. Bez dělníků to nešlo a tak se bohoslovci dali do práce. Slovo farářevo udržovalo v aktivitě pracovní síly a vedlo k oltáři - i k těm, se kterými se bylo možno na Bozkově setkat. Nezapomenutelné byly chvíle s Václavem Renčem, tehdejším ministrem Stránským, s hudebními skladateli... Čas na všechny ani nestačil.

Tam na Bozkově utíkal stejně jako v semináři a přihnál se rok padesátý, který několika z nás přinesl kněžství - nezvykle dřív než v jiná léta. Už o Velikonocích. Byly to nezapomenutelné dny. U Královny hor byla primice Josefa Hádky. Já jsem zde sloužil svou třetí mši svatou na velikonoční úterý s vděčností k Matce.

Čas šel dál. Ještě jsme se na Bozkově s P. Hofmannem setkali. O pouti, když jsem tam byl poslán na výpomoc do zpovědnice. To bylo asi naposled - tam na Bozkově. Další setkání už bylo na Mírově, bylo delší a poslední. Na pohřeb do Letohradu jsem jet nemohl.

P. Josef Helikar

Svědectví chudoby, pokory a lásky

Představte si, že jste na pouť. Po cestě vás potká i pár nepřijemností. Máte to vůbec za potřebí, snášet četné obtíže cestování? K čemu je pouť? Vždyť modlit se můžete i doma.

A pak na sklonku slunného dne z dálky uvidíte městečko, které je okamžitě blízké vašemu srdci. Těžko říct, čím to je. Snad barva světla šedého kamene s jarní zelení působí tak malebně, snad zdí do dálky šeptají, že mají paměť delší, než si dovedeme představit.

V úzkých uličkách dlážděných kameny vyleštěnými nespočetnými kroky lidských nohou vás napadne: „Jak to tady v Assisi vypadalo za času onoho mladíka, který se vzdal světa a sloužil jen Bohu?“

Zpočátku si tu vykračoval v bohatém šatu kupeckého syna. Prý se rád smál a měl hodně přátel. A pak poslechl Boží hlas. Dovedl se všeho bohatství vzdát. Krásné šaty vrátil otci a v prosté kytlici převázané provazem šel

svou cestou.

Stojím v chrámu před Giottoovou freskou. Vidím působivou scénu loučení s otcem a přemýšlím, čeho všeho bych byla schopná se vzdát já. Stydím se. Když dám v neděli do kasičky v koste 20 Kč, myslím, kdovíjak nejsem štedrá.

Nemáme to v dnešní době lehké. Obklopení materialisty se musíme starat, abychom my i naše děti měli slušné živobytí, ale copak to měl náš milý František lehké? Právě naopak! Žil v době, kdy lidé neměli ani poňtí o nějakých nemocenských a sociálních dávkách.

A přece se nebál spoléhat na Pána Boha. Věnoval se zbožnému životu v chudobě. Společně se svými druhy ošetřoval nemocné, kázal lidem, přiložil ruce k dílu všude, kde to bylo potřeba. Za odměnu přijímal pouze trochu jídla. Vydával svědectví chudoby, pokory a lásky. Tak silné, že doléhá až k nám.

Helena Zdislava Nejedlá

Kostel sv. Damiána v Assisi

Gymnázium v Lounech oslavilo výročí založení

Gymnázium Václava Hlavatého v Lounech ve dnech 7.-9. června 1996 slavilo 100. výročí svého založení.

Chrám sv. Mikuláše byl otevřen v sobotu i v neděli, dozírali studenti gymnázia. V sobotu v 16.00 hodin se zde konal koncert pěveckého sboru GVH, který proslovem zahá-

jil otec vikář Horák. Po koncertě následovalo slavné svátostné požehnání a Te Deum. Mezi ministranty byli i 2 vysokoškoláci. V přeplněném chrámu se přítomní společně pomodlili a na závěr zpívali celý Svatováclavský chorál. Tato duchovní náplň oslav byla poprvé v dějinách gymnázia.

V nedělním průvodu městem v klerice náš bohoslovec kráčet se svým maturitním ročníkem.

Marie Škaloudová

Václav Hlavatý
*1984 Louny
1920-1923 vyučující na lounské reálce matematiku

a geometrii
1930 profesor matematiky přírodovědecká fakulta Univerzity Karlovy v Praze
1948 odchod do USA, vyučuje na univerzitě v Bloomingtonu (stát Indiana), setkání s A. Einsteinem
†1969 v Bloomingtonu

Ve dnech 29. srpna 1996 - 11. srpna 1996 pořádá jablonecká farnost

křesťanský tábor pro děti

navštěvující hodiny náboženství. Protože je ještě několik volných míst, nabízíme je - byť na poslední chvíli - i pro jiné farnosti.

Tábor se koná v Jítravě u Jablonného v Podještědí, cena je 1.300,- Kč za 14 dní pobytu

Informace na adrese: Římskokatolická farnost
Janov nad Nisou č. 41
468 11
tel. 0428/38 00 15

Pokud se rozhodnete své dítě přihlásit, je třeba co nejdříve zatelefonovat a po následné dohodě zaslat přihlášku na výše uvedenou adresu nejpozději do 20. července 1996.

Křížek na rozlučenou - vzpomínka

Dne 9. července letošního roku uplynou dva roky ode dne, kdy odešel otec kanovník Josef Hendrich.

Když po svém zranění ležel v nemocnici, modlili jsme se za něho v hodinách náboženství. Děti mu nakreslily obrázky a on je po operaci s radostí prohlížel na nemocničním lůžku.

Jeho zájem i optimizmus jsem vylíčil dětem na další hodině vyučování, když jsem jim vyprávěl o návštěvě v nemocnici. Děti se těšily na jeho křížek a pohlázení při sv. přijímání.

V neděli 10. července 1994 jsme v krásném kostele v Jetřichovicích slyšeli z úst otce Suchardy smutnou zprávu o smrti pana kanovníka.

Otec Jiří oznámil tuto skutečnost a věrně zhodnotil osobu zesnulého.

Odpoledne jsem se v táboře loučil s jednou žákyní. „Stýská se mi po panu kanovníkovi, tolik jsem se za něho modlila,“ řekla. Pak se stalo něco, přičemž se lidské srdce zachvěje. To osmileté děvčátko mi udělalo na čele křížek a řeklo: „To je pro pana kanovníka.“ Tady už je každé další slovo zbytečné.

Pozdrav tohoto dítěte jsem předal v litoměřické katedrále v pátek 15. července 1994 před začátkem smutečního obřadu křížkem na rakev zesnulého.

František Němeček

PLACENÁ INZERCE

Nenechte své peníze zahálet

Dnešní život přináší kromě běžných situací také starost o zachování současné reálné hodnoty finančních úspor, jejich zhodnocení nebo o zajištění budoucích finančních potřeb spojených například s bydlením, podnikáním nebo zabezpečením ve stáří.

Stále větší množství lidí se zbavuje ostychu a obav z „velkého úřadu“ a s otázkami, které se týkají uvedených, někdy životně důležitých oblastí, se obrací na odborníky v bankách.

Jednou z největších a nejstarších českých bank je akciová společnost Investiční a Poštovní banka (IPB), která je právním nástupcem Hypotéční banky Království českého založené v roce 1865. IPB nabízí jak jednoduché služby depozitního charakteru a platební styk pro širokou veřejnost tak i velký rozsah komplexních služeb na vysoké úrovni včetně mezinárodního bankovníctví pro podnikatelskou sféru i individuální klientelu. IPB má díky propo-

jení s Poštovní spořitelnou možnost nabízet klientům své služby v nejrozsáhlejší pobočkové síti v celé České republice.

Pro možnost komplexního uspokojení požadavků a nároků klienta byla IPB založena řada dceřiných společností sdružených ve skupině IPB Group. Mezi tyto společnosti patří například Českomoravský penzijní fond, Pojišťovna IB

nebo Českomoravská hypotéční banka. Služby těchto dceřiných společností jsou dostupné na všech pobočkách IPB.

V libereckém regionu působí oblastní pobočka IPB, která

má svá obchodní místa v Liberci, Jablonci nad Nisou, Turnově, Semilech, Novém Boru, Varnsdorfu a České Lípě.

Všechny uvedené pobočky nabízejí širokou paletu služeb. Z oblasti depozitních produktů jsou to například běžné účty, dále termínované vklady na dobu určitou, kde své prostředky můžete uložit na dobu od 7 dnů do 4 i více let, termínované vklady s výpo-

vědní lhůtou 14 dnů nebo 1, 3, 6, 9 a 12 měsíců, vkladní knížky k termínovaným vkladům. Pro zabezpečení budoucího studia dětí je připraveno 4 leté spoření na vzdělání, které je

kromě výhodných úroků zvýhodněno i zvláštními premii a slosováními. Pro možnost stálého ukládání prostředků a výpovědní lhůtou pro výběr v délce 14 dnů a 1, 3, 6, 9, a 12 měsíců jsou ideální spořicí účty, u kterých je možné připisování úroků k jistině. Kromě korunových vkladů je v IPB možno bezpečně uložit i volné devizové prostředky.

Tento velmi stručný přehled je jen nepatrným zlomkem činnosti a služeb nabízených IPB. Proto se budeme snažit čtenáře postupně podrobněji informovat o jednotlivých produktech. V případě, že nechcete čekat na další vydání časopisu, pak je tu jednodušší řešení - navštivte nejbližší pobočku IPB, kde jsou naši pracovníci připraveni ochotně poskytnout podrobné informace. V žádném případě nebudete svého rozhodnutí litovat.

Ing. Ivo Tesař
oblastní pobočka IPB Liberec

IPB

Biskupství litoměřické - ordinariát

Mons. ThDr. Josef Koukl
biskup litoměřický

MVDr. Jan Horníček
jáhen - sekretář biskupa

Martina Malíková
administrativní pracovnice

Biskupství litoměřické - konzistoř

Mons. Milan Bezděk
generální vikář

PhDr. Jaroslav Macek
kancléř

Josef Škorpil
ekonom

Dagmar Šoubová
účetní

pana Smolka se nám nepodařilo zastihnout, nemůžeme vám tedy nabídnout ani jeho fotografii

Tomáš Smolek
správa budov

JUDr. Miroslav Šantin
právník

Alena Pýchová
mzdová účetní

pan Pulda
administrativní pracovník

Na konzistoři pracuje ještě JUDr. Viola Šleichová, která se však odmítla dát vyfotografovat

Co je to vlastně katechetické centrum a jak funguje?

Katechetické centrum je zřizováno v každé diecézi a je součástí biskupské kurie. Jeho úkolem je dle místních podmínek pomáhat vést katechetickou činnost. V první řadě je to výchova a péče o katechety, kteří v diecézi působí. Lze sem zahrnout zajišťování následujících činností:

⇒ Zajištění základní kvalifikace katechetů - **katechetický kurs**. Obsahuje předměty z oborů teologických, katechetických a pedagogických. Je určen pro katechety, pastorační asistenty i pro širší okruh věřících, kteří si chtějí doplnit své vzdělání. Vždyt v určitém smyslu jsme katechety my všichni - v rodině, ve společenství, v práci, na ulici... Ten nejbližší kurs začne probíhat 1x za 2 týdny už od září, takže pokud by se ještě někdo chtěl připojit, musí tak učinit okamžitě.

⇒ Zajišťování **setkávání katechetů** na úrovni diecézní (s otcem biskupem) a účast na setkáních na úrovni vikariátů. Setkávání jsou velmi vhodná pro udržování vzájemných kontaktů, výměnu zkušeností, další vzdělávání a duchovní formaci.

⇒ Pořádání **duchovních obnov** pro katechety.

⇒ Registrace **kanonických misí**. Nikdo nemůže učit náboženství sám za sebe, nýbrž pouze z pověření církve. To vyjadřuje kanonická mise udělovaná biskupem zpravidla na 1 školní rok.

⇒ Distribuce **učebnic náboženství** a zajišťování dalších **katechetických pomůcek**. V tomto směru byl letos na jaře udělán rozsáhlý průzkum zájmu a nabídnuty existující pomůcky k zakoupení či k vypůjčení (materiály určené přímo dětem, odborná literatura, diapozitivy,...)

⇒ Pravidelná **informovanost**, podněty ke katechezi, motivace i výměna nápadů se děje prostřednictvím **Katechetického věstníku**. Od minulého školního roku přebíráme a Katechetické centrum distribuuje kvalitní věstník brněnské diecéze, který je pravidelně doplňován naší diecézní přílohou.

⇒ Katechetické centrum udržuje **kontakty s centry ostatních diecézí**, kontakty s knězem zodpovědným za katechezi v naší diecézi

a s knězem celostátně zodpovědným za katechetu při České biskupské konferenci, seznamuje se s odbornou stránkou problematiky. Je v kontaktu se svým biskupem a jedná v jeho intencích. Dle osobních schopností se podílí na tvorbě katechetických pomůcek a učebnic, řešení problémů, sleduje katechetické aktivity v ČR i v zahraničí. Zvyšuje osobní **kvalifikaci** v oblasti teologie, legislativních norem a církevních dokumentů, mapuje výchozí podmínky pro katechezi v této diecézi.

⇒ V případě nutnosti a selhání ostatních mechanismů se Katechetické centrum má podílet na **řešení postavení katechety** ve škole, jeho mzdové ohodnocení, vztah MŠMT k výuce náboženství na školách apod.

⇒ Důležité je **navazování osobních kontaktů** s katechety a dalšími věřícími, kteří v diecézi pracují s dětmi, zjišťování jejich potřeb, poskytování informačního servisu a služeb tak, aby se kdokoli mohl na Katechetické centrum obrátit.

⇒ Z důvodů konkrétní praxe a udržování kontaktu s realitou

je i pro pracovníky Katechetického centra velmi vhodný pravidelný úvazek **výuky náboženství** ve škole v rozsahu alespoň jedné hodiny týdně a dle možností další **práce s dětmi**. (Mimoškolní činnost, zapojení dětí do liturgie apod.)

⇒ Vzhledem k tomu, že při vši snaze nemůžeme stavět pouze sami na sobě, považují za nedílnou součást práce Katechetického centra také **pravidelnou modlitbu** za katechety celé diecéze.

⇒ **Na veřejnosti** prezentace nutnosti katecheze. Stimulace všech věřících ke katechezi (v hromadných sdělovacích prostředcích, přes jednotlivé kněze, osobními kontakty apod.)

Kontakt: Biskupství litoměřické, Katechetické centrum, Dómské nám. 10, 412 88 Litoměřice.
Telefon: 416 / 2121 nebo 6956, klapka 41, Míla Ujčíková

Litoměřická diecéze

Rozloha diecéze: 9.380 km²

Počet obyvatel: 1.310.476

Počet katolíků: 279.344

Počet vikariátů: 10

Počet farností: 437

Počet kněží: 72 diecézních

13 mimo službu

39 řeholních

4 Poláci

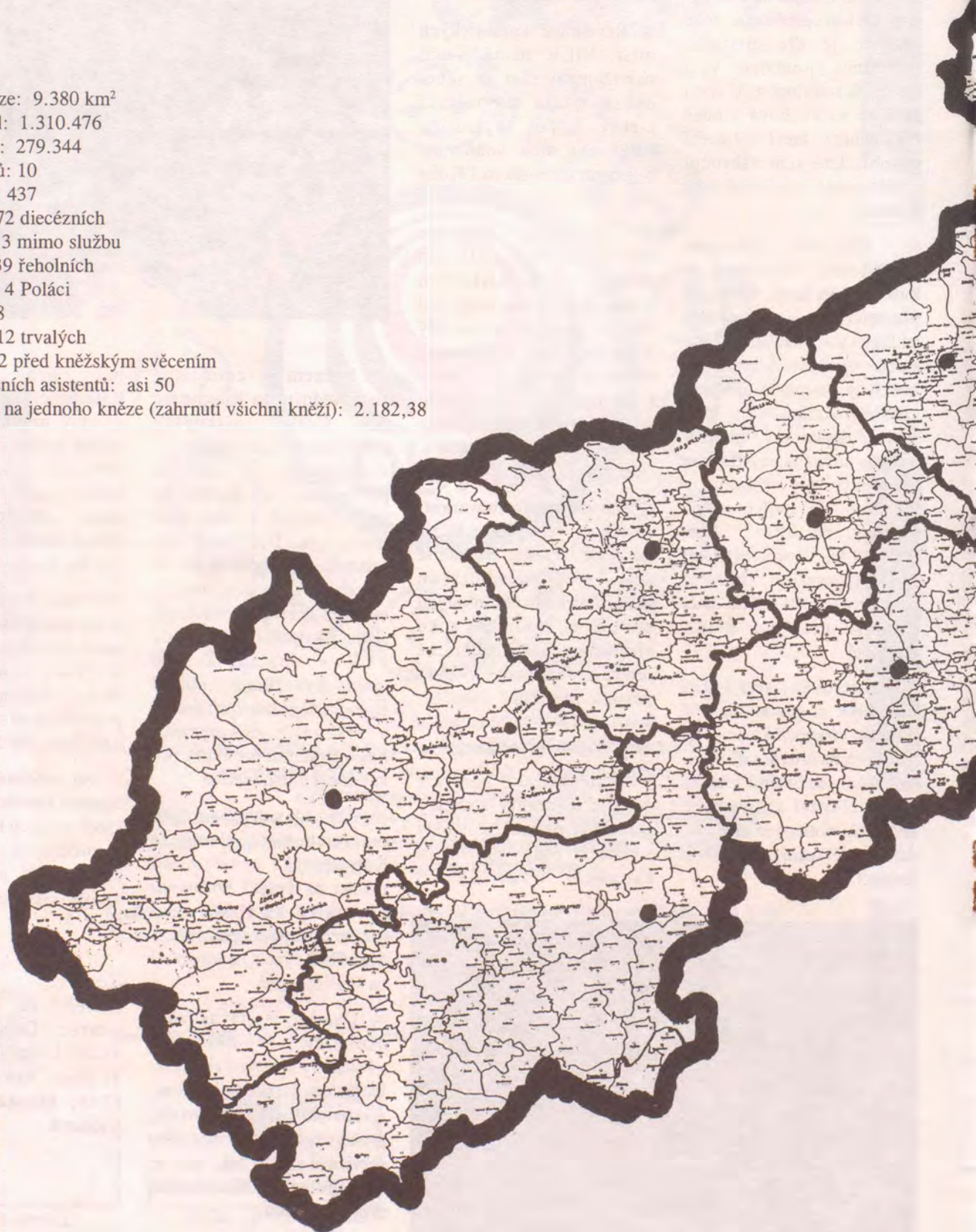
Celkem: 128

Počet jáhnů: 12 trvalých

2 před kněžským svěcením

Počet pastoračních asistentů: asi 50

Počet katolíků na jednoho kněze (zahrnutí všichni kněží): 2.182,38

Sídla vikariátů:

Chomutov
 Teplice
 Ústí nad Labem
 Děčín
 Louny
 Litoměřice
 Česká Lípa
 Mladá Boleslav
 Liberec
 Turnov

Stálí jáhni turnovský vikariát

Hrubý Jan:
Rovensko pod Troskami
Libuň
Mladějov
Hanisko Alexander:
Turnov
Červený Karel
Loukov u Semil

liberecký vikariát

Jurka František:
Hrádek nad Nisou
Kloz Miroslav:
Liberec
Pur Jan:
Liberec
Vaňek Václav:
Liberec - Vratislavice

litoměřický vikariát

Horníček Jan:
Bohušovice nad Ohří

českolipský vikariát

Téra Luděk:
Doksy
Chmelař Jan:
Česká Lípa

teplický vikariát

Vraný Vilém
Teplice

Kanovníci litoměřické kapituly:

probošt kapituly
P. Václav Červinka
děkan kapituly
P. Josef Helikar
členové
Mons. Milan Bezděk
P. Jan Kozár
P. František Opletal
P. Jiří Hladík OČr.
P. Alexej Baláž
P. Mojmír Melan
P. Jaroslav Dostálek

Pastorační asistenti: (stav na jaře 1996)

českolipský vikariát

Albrechtová Markéta:
Volfartice
Doležalová Markéta:
Kravaře
Šenková Zdeňka: Kravaře
Mordáček Milan: Dubá
Policer Evžen: Česká Lípa

turnovský vikariát:

Bartošová Šárka: Turnov

liberecký vikariát:

Bernardová Evelyn:
Vratislavice
Drápelová Jiřina: Raspenava
Machová Jana: Raspenava
Holčínková Ludmila: Jitřava
Jirásko Jaromír: Příchovice
Pokorná Markéta: Příchovice
Pohl Ervín: Jablonec n. N.
Rais Miroslav: Jablonec n. N.
Růta Luboš: Janov n. N.
Turínková Daniela: Janov
n. N.

děčínský vikariát:

Borovka Antonín: Velký

Poutní místa v diecézi

Bohosudov

pravidelné mše svaté
18,30 hodin - všední dny (ve
středu je dětská mše svatá od
16,00 hodin)
8,30 a 10,30 - neděle
hlavní pouť
neděle po 15. září
vedlejší pouť
neděle před 15. září

Hejnice

pravidelné mše svaté
16,00 hodin - všední dny
(jsou-li koncerty je mše svatá
od 17,00 hodin)
9,00 hodin - neděle
hlavní pouť
neděle před nebo po 15.
srpnu

Doksany

pravidelné mše svaté

Šenov

Bumba Pavel: Děčín
Čunát Jiří: Kytlice
Hrubý Marcel: Srbská
Kamenice
Kinter Miroslav: Nebočady
Kopecká Zdena: Sněžná
Kopecký Milan: Sněžná
Nesnidalová Halina:
Varnsdorf
Štrupl Karel: Krásná Lípa

litoměřický vikariát

Bukovanská Marie:
Libochovice
Kosmidek Antonín:
Libochovice
Rusínová Radka:
Libochovice
Dočekalová Františka:
Hoštka
Šantin Miroslav: Hoštka
Janda Zdeněk: Sutom
Petrák Petr: Křešice
Vild Tomáš: Třeбенice

ústecký vikariát

Cočevová Otillie: Ústí nad

Labem
Pražan Čestmír: Ústí nad
Labem
Hulinský Jindřich: Ústí nad
Labem
Kosslerová Olga: Mojžíř

krušnohorský vikariát

Fibířová Irena: Jirkov
Filip Josef: Klášterec nad
Ohří
Klásterková Jana: České
Zlatníky
Kuba Petr: Údlice
Megela Zbyšek: Chomutov
Poláček Jan: Kadaň

mladoboleslavský vikariát

Chaloupková Marie: Mladá
Boleslav
Kudrna Milan: Mladá
Boleslav
Viktorín František: Řepín
Zemanová Hana:
Rožďalovice

lounský vikariát

Immerová Marie: Louny
Suchánek Drahomír:
Liběšice u Loun

sobota po 30. květnu
vedlejší pouť
10. srpna - přejmenování na
baziliku sv. Vavřince a
Zdislavy

Horní Police

pravidelné mše svaté
17,00 hodin - pátek
8,45 hodin - neděle
hlavní pouť
neděle před nebo po 14. září

Filipov

pravidelné mše svaté
10,30 hodin - neděle,
mariánský svátek, každého
13. v měsíci
hlavní pouť
neděle po 13. lednu

Jablonné v Podještědí

pravidelné mše svaté
18,00 hodin - všední dny
10,00 hodin - sobota, neděle
hlavní pouť

K Panně Marii do Horní Police

Cestujeme-li vlakem či autem z Děčína do České Lípy, náš zrak upoutá za Žandovem na levém břehu Ploučnice naproti nádraží výrazná dominanta tohoto údolí - poutní kostel Navštívení Panny Marie, obklopený ambity. A když přejedeme trať a most a zastavíme se na náměstíčku, uvidíme mariánské sousoší, od kterého stoupá vzhůru cesta lemovaná vzrostlými lípami. Tato alej končí u věže, jejímž průjezdem vejdem do prvního nádvoří tohoto poutního místa. Po levé straně máme budovu arciděkanství, po pravé zeď a proti nám schody do druhého nádvoří. Nádvoří je ze tří stran obklopeno ambity a uprostřed něj stojí kkostel. Vraťme se znovu ke vstupní věži. Ta pochází z r. 1722, je barokní, čtyřboká aje na nárožích členěna pilastry. Ochoz věže je opatřen balustrádou se sochami Panny Marie a sv. Alžběty.

Poutní kostel Navštívení Panny Marie je barokní a začal se stavět r. 1684. Jádrem dnešního kostela postavil Giulio Broggio a stavbu dokončil

přistavením bočních lodí a sakristie roku 1723 Octavio Broggio. Kostel je trojlodní s hranolovou věží na západním průčelí a s trojboce ukončeným presbytářem a postranní sakristií. Hlavní loď je klenuta valebnou klenbou a do bočních lodí jsou vsunuty tribuny; po stranách presbytáře jsou oratoře. Na hlavním oltáři, který je dřevěný ze 17. století, je skleněná vitrína, v níž je 75 cm vysoká socha Panny Marie bez dítěte. Socha pochází ze začátku 16. století a je opředena legendou, na kterou upozorňuje mariánské sousoší, o němž jsme se již zmínili. Toto sousoší stojí na místě, kde prý kdysi Ploučnice vyvrhla tuto sochu, kterou zdejší občané s velkou úctou umístili ve svém kostele.

Milostná socha představuje blahoslavenou Pannu mladistvého vzezření při modlitbě. Obepíná ji bohatě vyšívaný oltář velké umělecké ceny, který má po stranách dvě velké skříně. V nich jsou figuríny s ostatky svatých mučedníků Kristýny a Pavla, jež sem byly

přeneseny z římských katakomb v 1. polovině 18. století. Vrchol hlavního oltáře, který zdobí sochy svatých Jáchyma a Alžběty s malým Janem Křtitelem, je zakončena soškami sv. Edmunda a sv. Matyldy. V lodi je ještě sedm oltářů z konce 18. století.

Poutní kostel obklopuje ze tří stran ambit, do něhož je vkomponováno sedm kaplí. V severním ambitu je umístěn tři metry dlouhý silný řetěz, který je zakončen dvěma masivními pruty. Opis z farní korniky poskytuje toto vysvětlení: Za první švédské války (1620-1630) byl švédskými vojáky, kteří se potulovali krajem, dopaden jistý muž ze Zákup jménem Mathes Hosser. Byl odlvečen do Úštěku a tam přikován řetězem ke kůlu. Protože Hosser, coby velký mariánský ctitel, putoval na pouť do Police, volal o pomoc k Matce Boží a byl vyslyšen. Když strážní v noci usnuli, vyprostil se sám z přikování ke sloupu a dorazil časně ráno do Police, kde mu z rukou spadl i tento řetěz. Tolik

vyprávění ze života Mathese Hossera. Je však velkou pravdou, že na tomto poutním místě se nejedem hříšník zbavil okovů hříchu. Farní kkostel se datuje od 14. století, jako poutní od 16. století. Na arciděkanství byla Horní Police povýšena r. 1723. Toto poutní místo bylo kdysi poctěno zvláštní výsadou: Bulou papeže Klementa XII. ze 6. 7. 1736 Romanum Pontificem det měl hornopolský arciděkan právo pontifikální - mohl nosit mitru. Poslední arciděkan, který užíval těchto výsad, Ludvík Gala, zemřel v Horní Polici r. 1957.

Hlavní Pout se koná v neděli po 2. červenci, kdy se zde podle starého kalendáře drží svátek Navštívení Panny Marie. Každou první sobotu v měsíci se zde drží tzv. fatimská sobota a mše svatá je zde v 10 hodin.

Spojení do Horní Police je vlakové na trati Děčín - Česká Lípa, stanice Police - Žandov i autobusové. Dálkové autobusy staví až v Žandově na náměstí; odtud je to ke kostelu asi půl hodiny pěšky.

Jan Chmelář

Interview

s P. RNDr. Janem Rajlichem OP

Máte doktorský titul. Čeho jste doktorem a jak jste se dostal ke kněžství a do řehole?

Je mi 42 let a mám doktorát matematiky. Studoval jsem matematické zabezpečení výpočetní techniky a patřím ke kategorii tajně svěcených kněží. Povolání ke kněžství jsem začal cítit asi v šestnácti, ale souhlasil jsem s ním poměrně pozdě - až v jednadvaceti. V té době jsem už studoval matematicko-fyzikální fakultu a věděl jsem, že je jakási možnost studovat „podzemně“. Po rozhodnutí stát se knězem mě Bůh zavedl přímo do dominikánského řádu. Bydlel jsem neustále v nějaké komunitě po 2-3 lidech kromě asi tří let,

kdy jsem byl úplně sám. Studoval jsem v době svého volna - o sobotách a podobně. Bylo to v době mých normálních univerzitních studií. Za semestr jsem skládal 3-4 zkoušky z teologie kromě stejného počtu matematických.

V roce 1983 jsem byl vlastně předčasně vysvěcen. „Plnoprávným farářem“ s právem zpovídat jsem se podle studia stal až v roce 1987. To svěcení bylo tenkrát na přímý pokyn z Říma. Byl jsem svěcen u Jana Korce v bytě, a to přímo na kněze - jáhen jsem byl asi dvě minuty. Důvodem bylo to, že krátce předtím StB pozavírala všechny františkánské otce

a nechala na svobodě kleriky. Náš řád tedy provedl takové bezpečnostní opatření pro podobnou situaci.

V době svého kněžského svěcení už jste měl matematicku vystudovanou?

Ano, to už jsem měl doktorát a byl jsem normálně v zaměstnání. Pamatuji si to dobře. Bylo to 4. listopadu 1983 v den mých 29. narozenin kolem páté hodiny odpoledne. Den předtím jsem měl asi největší pracovní průšvih za celou dobu zaměstnání. A já jsem se modlil, aby si šéf nevzpomněl, že mám další den dovolenou. Vypadalo to, že budu muset zůstat v práci. Nevzpomněl si. Pracoval jsem tenkrát v takovém výzkumném výpočetním středisku.

Vaše okolí vědělo, že se připravujete na kněžství?

To bylo úplně tajné. Pár lidí mělo tušení, že studuji. Svěcení pak bylo naprosto tajné. Dokonce ani moji nejbližší bratři nevěděli asi rok, že jsem knězem. O studiu věděli dominikáni obecně, ale o svěcení jen provinciál, pak spolubratr, se kterým jsem byl svěcen a po vánocích ještě dva lidé, kteří byli na primici.

V práci o tom nikdo neměl tušení?

Ani nejmenší. Vystřídal jsem ještě dvě zaměstnání. Tím posledním byla katedra nukleární medicíny a biofyziky při katedře všeobecného lékařství na Karlově univerzitě. Tam jsem dělal matematika-analytika a tam jsem to také poprvé řekl svým kolegům v práci. Vzpomínám si

na to poměrně přesně. Byl jsem na školení v Německu a tam jsem se doslechl, že byla sestavena nová vláda - byl to začátek prosince. Vrátil jsem se v sobotu ráno. Měli jsme zvláštní konveniat, takové setkání dominikánů, kde jsme si představovali, jak se dál budeme scházet. Otec Dominik tam přijel a řekl: „Jdeme do kláštera.“ Já jsem tak smutně řekl: „Vždyť já jsem teď byl na školení v práci a tak...“ A tehdy si vzpomínám, že otec Duka prohlásil: „To se holt bude muset oželet.“ Tak jsem přišel v pondělí do práce, šéfová se mě zeptala, jak bylo na školení, a já jsem řekl: „No, ale budu ti muset něco říct.“ „Tys tam udělal nějaký průšvih?“ „Ne, ale jsem kněz a řeholník.“ A ona mi řekla: „Prosímte, v kterém žijete století?“ „No, ve dvacátém.“ „To tě přejde.“ Nevím, co si myslela, ale potom jsem začal chodit i v hábitu do práce a viděli, že je tuho.

Jak jste ještě zůstal dlouho v práci?

Do března, ale to už jsem učil na teologické fakultě v Litoměřicích. Vzpomínám si, že jsem pak ještě někdy na podzim v říjnu byl pomáhat kolegům v Motole na počítači. Ale to už jsem byl normálně v klášteře.

Použijete nějak znalosti získané z dřívějšího zaměstnání?

Asi že se nebojím počítačů - a to je tak všechno. Dneska jsem takovým tím uživatelem, kterým jsme vždycky pohrdali. Z pohledu programátora je koncový uživatel

takový nejhorsí status z lidí kolem počítače. Dneska jsem tedy koncovým uživatelem.

Pocházíte z křesťanské rodiny nebo jste konvertita?

Jsem z křesťanské rodiny, byli jsme čtyři. Tři bratři a jedna sestra. Pocházím z Tábora v Jižních Čechách.

Rodina o vašich kněžských studiích něco věděla?

Táta něco věděl a také sestra. O svěcení se dozvěděli až po revoluci. Kolem roku 1988 jsem na každé ranní mši v Praze měl více lidí než dnes. Poblíž byly dvě komunity - františkánky a dominičkáni - a nás bylo na mši každé ráno kolem dvanácti.

Jak vypadalo vaše kněžské působení v období do revoluce v roce 1989?

Každý den jsem sloužil mši

svatou v bytě, kde jsem bydlel s dvěma bratry. Dalším programem byly různé akce „po večerech“. Kolem roku 1989 jsem pracoval s „matfyzáky“. To bylo společenství asi 40 mladých studentů, které později bylo zakládajícím společenstvím vysokoškolského katolického hnutí. Dále jsem jeden víkend v měsíci pracoval s terciářským společenstvím v Broumově. Dojížděl jsem i do Brna učit filozofii a duchovní život, to byl také jeden víkend v měsíci a v Praze jsem měl tři společenství terciářů. To byly skupiny tak kolem 15-20 lidí. Tou dobou už jsem dělal Oázy. Koncem osmdesátých let už jsme se scházeli jednou za měsíc na víkend - vždy tak kolem třiceti lidí.

Veřejné kněžské služby jako svatby a podobně jste

tedy nevykonával?

Ne. Platila zásada, že co se může dít v kostele, ať se děje v kostele. Naše práce byla brána spíše jako podpůrná činnost té veřejné činnosti. Když jsme měli někoho ke křtu, posílali jsme ho za farními kněžími. Šlo o to, nevyprázdnit kostel.

Jste známý svou činností v Oázách. Jak jste se k nim dostal?

Byl to článek, který jsem si přečetl v jednom anglickém časopise, který byl věnován křesťanství ve východním bloku. Ten článek, který napsal přímo polský zakladatel Oázy, mě nadchl. Ta idea duchovního osvobození církve - vyskočit z těch zákopů, to bylo něco, co mluvilo k mému srdci. Začal jsem mít o hnutí zájem. Během asi jednoho měsíce ztratil jeden náš otec na Moravě státní souhlas a přišel do Prahy. Zajímavé na tom bylo, že právě on byl tím, kdo z české strany s hnutím oáz v Polsku spolupracoval. Po dobu celého roku, kdy souhlas neměl, jsme se v Praze stýkali a v létě jsme uspořádali první prázdninovou oázu.

Potom se oázy rozrůstaly a sílily a v roce 1990 jsem to roztočil ve velkém - o těchto prázdninách jsem dělal za sebou čtyři oázy. A z toho vzniklo hnutí.

Jak jste dlouho v Ústí nad Labem?

Jmenovací dekret pro Ústí mám 3.3. 1993. Předtím jsem působil v Praze. Bylo to krásné období, kdy jsem nebyl představeným. Uvolnilo se mi v počtu sloužených mší. Byly dny, kdy jsem mohl jen koncelebrovat a nemusel si připravovat kázání. V roce 1993 to byly už jen tři mše svaté v týdnu. Říkám to záměrně, protože my řeholníci nejsme faráři. Tady v Ústí

mám v neděli tři mše, někdy i dvě mše přes den - tedy i pravidelné kázání. Příznám se, že ta liturgická složka mého života tím utrpěla, stala se takovou šedivější. Co tady také přibýlo, je práce pro sdělovací prostředky - rozhlas i tisk. A pak také pedagogická práce. Učím na gymnáziích, na sociálně ekonomické fakultě, na pedagogické fakultě, na pražské teologické fakultě a letos snad naposled v litoměřickém konviktu. Začínám vidět, že tady v Ústí jsem víc pro ty nevěřící než pro věřící. Je to nakonec logické - aktivních věřících jsou tu 2 promile. Mám tu na starosti dvě farnosti - Chlumec a Chabařovice, kde mám pravidelné bohoslužby.

Jaké máte plány do budoucna?

To záleží hodně na Bohu. Myslím, že teď začíná takový čas Božího požehnání a milosti v mém působení. Jak dlouho to vydrží, nevím. Kam to dotáhneme, také nevím. Člověk by chtěl všechno - stoprocentní religiozitu kraje, stoprocentní angažovanost katolíků v církvi. Kdyby byla alespoň dvouprocentní religiozita a padesátiprocentní angažovanost...

Chtěl byste o sobě ještě něco dodat?

Velmi uctívám svatou Zdislavu a dá se říci, že spolu máme takový pakt. Slíbil jsem jí, že když mi pomůže rozšířit oázy, tak já jí budu vodit oázy na pouť. Myslím si, že právě ona je tím člověkem, který pro tento kraj má charisma a který nám může mnoho vyprosit.

Děkuji za rozhovor.

*Ptal se a fotografoval
L. Růta.*

Ústecký farář má jeden z největších „rajónů“ v Čechách

Farářem je v Ústí P. Sporer

Arciděkanem v Ústí nad Labem je P. ThDr. Antonín Sporer. Přišel k nám z brněnské diecéze, odkud byl „zapůjčen“ na několik let. Narodil se za války v Malackách na Slovensku. Na jedenáctiletku chodil ve Znojmě, kam se rodina přestěhovala. Po maturitě a ročním zaměstnání v továrně na obuv nastupuje do litoměřického semináře. Po pěti letech studia a dvou letech na vojně je vysvěcen na kněze.

Sedm let byl kaplanem - nejprve ve Zvoli na Vysočině, potom v Moravských Budějovicích a nakonec ve Žďáru nad Sázavou. „Pak jsem byl více než deset let farářem v jedné

zastrčené vesnici na Třebíčsku - Rokytnici. Nebylo možné s tím nic udělat - komuniste měli strach z mého přeložení. Měl jsem tam třicet králíků a spoustu času.“ Z Rokytnice šel do Klobouk a odtud Klobouk do Brna. Odtud každý týden dojížděl do Litoměřic na fakultu vyučovat dějiny umění.

Od roku 1987 je „zapůjčen“ v Ústí nad Labem. „Byl jsem vyslán do litoměřické diecéze na pět let. Už je to více než devět, jsem tu zatím stále a ještě tu asi nějaký týden vydržím...“ přemýšlí P. Sporer.

Technický a duchovní stav farnosti

Ústecký arciděkan P. Antonín Sporer

„Farnost jsem převzal ve stavu dosti zmateném, protože můj předchůdce nebyl ochoten převzít závěry 2. vatikánského koncilu, takže tady mnohé běželo postaru. Například tu nebyl obětní stůl apod.“ vzpomíná duchovní správce. „Do kostela teklo, byla tam taková tma, že si věřící nosili baterky, aby viděli do kancionálů.“ V Ústí v té době také úplně chyběla fara. P. Sporer tři roky bydlel v paneláku osm kilometrů od kostela. Původní faru v roce 1945 rozbombardovali. Město dalo církvi budovu na náměstí, kde však v roce 1981 praskl vodovodní řad, dům měl narušenou statiku a musel být vystěhován. Farař dostal náhradní byt v činžáku a vše utichlo. Otcí Sporerovi se po jeho příchodu podařilo dům na náměstí vyměnit za opuštěný dům naproti kostelu, který byl opraven a dnes funguje jako fara.

„Bez otců dominikánů, kteří ve farnosti působí, si to vůbec nedovedu představit,“ říká otec Sporer. „Já mám asi vůbec největší rajón duchovní správy v republice. Kromě Ústí mám 19 farností excurriendo - 26 kostelů a 17 far.“ Při bohoslužbách v přilehlých farnostech se pater stíhá s dominikány.

Je zde však i několik míst, kde už není ani kostel - byl vyhozen do povětří a srovnán se zemí. Jiné kostely se snažíme zachraňovat, i když leží v mrtvých farnostech. Pro současné věřící ne - žádní tam nejsou. Tedy pro budoucí - proto, kdo přijdou po nás.

„Naše původní dohoda s dominikány zněla tak, že já budu dělat takovou tu technickou správu a duchovní oblast zajistí otcové dominikáni - od dětského věku až po univerzitu, která je v Ústí.“ I oni jsou však

zanepřázdňeni, takže ve výuce náboženství má ústecká farnost ještě jisté rezervy. P. Sporer sám učí na jedné škole a připravuje skupinu dospělých na křest a bířmování.

Společenství mládeže dobře funguje v Trmicích. Ve městě mládež organizuje během roku několik akcí, ale pravidelně se neschází. Křesťanské rodiny ve farnosti jsou, ale také se nějak oficiálně nescházejí. „Občas děláme 'výjezdní bohoslužby' do některé ze satelitních vesnic. Zrušíme mši svatou o půl jedenácté tady ve farním kostele, přistavíme autobus a jedeme do nějakého kostelíčka, kde je bohoslužba jednou, dvakrát za rok. Lidem se to líbí a ta vesnice alespoň někdy zažije plný kostel.“

Ve farnosti funguje farní charita, kde pracují dobrovolné pracovnice - náplní je především šatník. Také se zde pravidelně scházejí důchodci v „Senior Klubu“.

P. Sporer má pastorační asistentku - paní Cočevovou, která se stará o veškerou administrativu. Pan Hulinský se stará o vedení matrik - pracuje na opisech, doplňování údajů a podobně.

Lidé ve farnosti se starají o kostel - o úklid, čistotu parament i nádobí. Farní rada zatím ve farnosti není. Ve farnosti také vydávají občasně letáček s názvem „Setkání“. Kostel je také ve městě znám různými koncerty. V dominikánském kostele sv. Vojtěcha zase bývají výstavy. Za všechny uveďme již tradiční vánoční výstavu betlému. Betlémy vesměs patří P. Sporerovi, který je již dlouhá léta jejich sběratelem. Tato výstava je každoročně jednou z nejnavštěvovanějších výstav v Ústí vůbec

Kostel Nanevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem

- navštíví ji několik tisíc lidí.

Bohoslužby

V současné době se slouží v neděli celkem asi 11 bohoslužeb v celém farním obvodu. Účast na venkově je poměrně slabá. Ve Střekově a Trmicích přijde asi 60 - 70 lidí, v Ústí samotném na dvě dopolední nedělní mše kolem 400 věřících. Mše svatá bývá také v ekumenické nemocniční kapli, kde se katolický kněz střídá s duchovními jiných křesťanských vyznání. P. Sporer také zvláště dbá na krásu liturgie. Jednou za měsíc je ve farním kostele latinská mše svatá. V Ústí nad Labem je také zhruba čtyřicetičlenný velmi kvalitní chrámový sbor.

Do roku 1956 byl ústecký kostel Nanebevzetí Panny Marie uzavřen, dokonce to jeden čas vypadalo, že bude zbourán, ale nakonec se jej podařilo zachránit.

„Se státními úřady vycházím

velmi dobře. Okresní úřad má pochopení a zájem na tom, aby kostely byly v pořádku.“

Původní usedlíci nepomáhají

Lidé se tu jako v celé sudetské oblasti po válce v podstatě kompletně vyměnili. Zkušenosti s krajany - původními obyvateli - mají však v ústecké farnosti spíše negativní. Existuje německý spolek na pomoc Ústí nad Labem se sídlem v Mnichově, který vydává i svůj časopis. Pomoc je však spíše proklamativní - zatím nikdy žádnou neposkytl. Ovšem například Chabařovice - což je však už jiná farnost, byt spravovaná z Ústí - dostaly z Německa několik desítek tisíc marek na opravu kostela.

Připravil L. Růta

Pane, mám práce nad hlavu

*Mohl bych se přetrhnout,
ale práce neubývá.
Stále přibývá nová -
a navíc mě pořád někdo
vyrušuje...*

*Někdy už mám komplex
méněcennosti -
tolikrát jsem už četl a slyšel
o lidech,
kteří toho tolik dokázali...
Pane, pomoz mi přece!*

*Pane, dej, ať poznám,
co z mých prací je důležité
a co je vedlejší,
co se musí udělat opravdu
hned
a co počká.*

*Dej, abych se nezabýval jen
tím, co mě baví,
abych kvůli tomu neodkládal
to,
co je důležité.*

*Pomoz mi, abych dovedl
práci dokončit a nenechal
pořád všechno nedodělané.
Dej mi taky odvahu, abych
dokázal říct:*

*„Tomuhle já nerozumím,
tuhle práci dělat nemohu!“*

*Zbav mě taky, Pane, falešné
ctízádnosti,
ať nechci dělat všechno sám,
jen proto, že si myslím,
že by to jiný neuměl tak jako
já.*

*Pomoz mi, abych si našel
spolupracovníky -
i Kristus přijímal pomoc
přátel i cizích lidí -
přijal pomoc Šimona
z Kyreny,
který mu pomohl nést kříž.*

*Pane, nechci být líný
a pracovat lhotejně,
ledabyle.
Ale musím vědět, proč
pracuji,
proč budu dělat to či ono.*

*Musím si klást otázku,
zda jsem při tom co dělám,
na cestě k Tobě, Pane.*

*Potom je ten určitý neklid
nad tím, co jsem nestihl
udělat,
znamením mého smyslu pro
odpovědnost.*

*Ale k tomu neklidu musí
patřit důvěra v tebe,
že ty sám požehnáš tomu,
co jsem nestihl udělat,
protože mé síly, mé lidské
schopnosti
mají své meze,
které neumím bez nebezpečí
překračovat.
Dej mi ale, Pane, aby tento
zdravý neklid nepřešel ve
štvaní, ve shon,
ve vnitřní nepokoj, že bych
pak pracoval jako robot.*

*Pane, dávám ti všechnu svou
práci,
abys jí požehnal,
abys ji dovedl ke správnému
konci,
aby byla ke tvé cti, Pane.
Aspoň jednou za den
potřebuji ticho...*

*Aspoň jednou za den
potřebuji ticho, chvíli klidu!
Jinak nebudu mít přehled
přes svůj život,
nebudu moci ovládat své
nervy,
nebudu moci mluvit s tebou,
Pane!*

*Pane, uchráň mě od
zbytečného hluku
i od zbytečné hudby
z magnetofonu nebo
z tranzistoru,
od zbytečného poslouchání
rádia nebo televize...
ať aspoň jednou za den mám
chvíli ticha.*

*Tím, že se naučím udělat
kolem sebe ticho,
aspoň na čtvrt hodiny -
naučím si udělat ticho
i uvnitř v sobě.
Naučím se osvobodit od
hluku sobectví,
od egoistického jednání,
od falešného soucitu sám se
sebou...*

Ministranti v Chomutově

Chtěli bychom tímto pozitivně reagovat na rubriku Ministranti. Je velmi dobré, že se našla osoba, které není úroveň ministrantů lhostejná. Málokdo ví, že mezi ministranty existují rozdíly. Někdo si myslí, že ministrování je pouze přísluhování knězi, aby si sám nemusel nosit konvičky, číst čtení apod. Ministrant však znamená sloužit Bohu (z latinského ministrare, tzn. sloužit) a každý úkon má svůj specifický a symbolický význam.

Proto také tam, kde je více ministrantů, existují ministrantská setkání, kde se všichni ministranti scházejí a pod vedením kněze nebo staršího zkušenějšího ministranta se teoreticky a prakticky připravují k tomu, aby jejich služba u oltáře byla co nejlepší.

Také v Chomutově existují podobné ministrantské schůzky. Dříve však tomu tak nebylo. Ministrant přišel do sakristie, oblékl se a po mši odešel domů. Asi před čtyřmi lety přišli dva starší ministranti s nápadem začít s těmito schůzkami, protože při účasti 15-ti a více ministrantů na nedělní mši svatou se ministranti jeden druhému motali do ces-

ty, nevěděli, jaká je struktura obřadů, nedovedli pojmenovat liturgické náčiní, atd.

Proto jsme se začali scházet na faře v čase mezi ranní a velkou mší svatou, tedy od 9 do 10 hodin - a oba naši vedoucí, inspirováni zkušenostmi z mnoha míst (např. vynikající liturgií benediktinů v Břevnovském arcidiákonátu) a významnou knihou „Chci se stát ministrantem“, jejímž autorem je dr. Josef Pokorný, začali do nás vštěpovat základy liturgie. Zpočátku to šlo pomalu, ale nyní již ministranti dokážou pojmenovat všechny liturgické nádoby, oblečení své, kněžské i biskupské, znají strukturu liturgických obřadů i církevního roku, data hlavních svátků, ale i ovládají text latinské mše, orientují se v misálu, lekcionáři a breviáři a znají i obsah nejdůležitějších liturgických dokumentů. Také je jistě zajímavé, že u nás funguje ministrantská schola, která při svátcích a slavnostech zpívá žalmy, litanie nebo části gregoriánského chorálu.

Přiblížíme vám teď průběh takové ministrantské schůzky u nás, v Chomutově. Začínáme samozřejmě modlitbou (starší ministranti v jazyce

Církvi vlastním, tj. latinském). Následuje průběžné prověřování znalostí, a to buď formou úsměvnou pomocí kvízu a her - nebo obtížnými zkouškami a testy, na jejichž základě pak jednotliví ministranti mohou získat svůj pektorál (křížek nošený na krku při mši svatou). Ten dostávají při zvláštním liturgickém obřadu, kdy každý složí před Bohem i přítomnými lidmi slib, že „bude své ministrantské povinnosti konat horlivě, zbožně a radostně k chvále Boží a ku prospěchu farního společenství“. Postupně pak mají ministranti možnost k tomuto pektorálu přidávat tzv. uzlíky, které symbolizují jejich další zdokonalování. Další částí schůzky je výklad probíraného tématu. Je toho opravdu hodně, co musí správný ministrant ovládat a tak není divu, že v záplavě informací hodinka rychle uteče. Na závěr se ještě pomodlíme a již pospícháme do sakristie, abychom se mohli připravit na mši svatou.

Každý ministrant má přidělen svůj všední den, kdy by měl být přítomen na mši svatou a podílet se na důstojném průběhu bohoslužeb. Dobrovolnosti se však meze nekladou, a proto

byl zřízen zvláštní sešit, kde je zaznamenávána účast na bohoslužbách, ministrantských setkáních, svatbách, křtech a pohřbech. Stále ale dáváme pozor, aby se ze služby Bohu nestalo jen vyplňování kolonek. Neaktivnější ministranti jsou samozřejmě na konci roku patřičně odměněni. Myslíme si, ale že všichni jsou si vědomi toho, že pravá odměna na ně čeká na věčnosti.

Naše ministrantské schůzky přinášejí ovoce. Projevují se na kráse a důstojnosti liturgie a také na ministrantských diecézních setkáních, kterých se pravidelně účastníme a na kterých naši ministranti patří k nejlepším.

Chtěli bychom tímto vyzvat všechny ministranty, aby se začali setkávat na podobných schůzkách jako my v Chomutově a pozvedli tak úroveň ministrantské služby. Vždyť konstituce II. Vatikánského koncilu O posvátné liturgii říká: „Liturgie je vrchol, k němuž směřuje činnost církve a zároveň zdroj, z něhož vyvěrá veškerá její síla.“

*Jan Šobán a Lukáš Tomko
ministranti I. třídy, Chomutov*

Milé sestry a bratři

Milé sestry a bratři - od malých světlušek a vlčat, skautek a skautů až po rangers i rovery-i všichni vy, kdo dáváte svůj čas a síly práci v rojích, smečkách i oddílech!

Přeji vám všem to nejkrásnější léto, které je vyvrcholem našeho celoročního činnosti, léto na táborech, kdy jsme si všichni blíží než jindy, kdy můžeme víc a hlouběji poznávat krásu Božího díla v přírodě, učíme se postarat sami o sebe a udělat

něco dobrého a užitečného i pro druhé. Jak řekl už moudrý Plato: „Když se snažíme o štěstí druhých, nacházíme svoje vlastní štěstí.“ Přála bych Vám všem, aby tohle mohl zakusit na vlastní kůži každý a každá z Vás - od nejmladších až po nejstarší.

Bude mnoho práce a i mnoho starostí - ale ze všeho nejvíce bych Vám přála, abyste denně prožívali velkou radost. Byla bych ráda, kdybyste nám pak na-

psali, odkud jste brali tu velkou radost, co Vám ji nejvíce dalo. Napište ty nejveselejší zážitky, nejzajímavější příhody... Využívejte všech možností, abyste mohli prožívat radost, dávat radost...

A opravdu se těšíme, že nám o tom napíšete.

Přeji Vám moc radosti, moc krásné chvíle na výletech, v přírodě, při západu slunce, u ohně.

A ještě Vám nabízím některá denní hesla, která se

nám na táboře osvědčila. Třeba i Vám se budou hodit.

Sestra V.

Denní hesla:

- Přírodu obdivuj vždy a všude. (Max Švabinský)

- Drobné krásy jsou nenápadné. Musíme je hledat a objevovat. (O. Goldman)

- Člověk, který se neumí divit a neumí žasnout, je jako zhasnutá svíce. (Albert Einstein)

- Jen si, děti, všimněte, co je krásy na světě! (Jan Ča-

rek)

- Svět je nádherná kniha a nemá cenu pro toho, kdo neumí číst. (Goldoni)

- Čím lépe poznáváme přírodu, tím lépe budeme poznávat Boha. (E. Gilson)

- Kde je málo úsměvů, tam je málo úspěchů. (francouzské přísloví)

- Kdo něco umí, ten to dělá, kdo to neumí, ten se to učí. (B. Shaw)

- Je důležité, aby to, co se dělá, dělalo dobře. (A. B. Svojsík)

- Nepodaří-li se něco poprvé, podaří se po druhé. (chorvatské přísloví)

- Moudrý je ten, kdo se umí učit od druhých. (E. T. Seton)

- To nejkrásnější, co na světě existuje, je zářící obličej. (Schweitzer)

- Duše se živí tím, na co se těší. (Sv. Augustin)

- Co je dobré a správné, to udělej už dnes a nenechvej čas jen tak plynout. (indické přísloví)

- Hlavně dělejte všechno z nadšením a zaujetím. Život je pak hrozně krásný. (fyzik Landau)

Ministranti

Mše svatá

V několika následujících částech ministrantské stránky se budeme zabývat mší svatou z ministrantského hlediska - to znamená, co má ministrant dělat, kdy to má dělat a proč to má dělat. V dnešním čísle nezačneme úvodními obřady mše svaté, ale informacemi o tom, co má být již přede mší připraveno.

Před začátkem mše

Před začátkem mše je pro ministranty snad ještě více práce než při ní. Musí se zkontrolovat, zda je všechno připraveno a to, co připraveno není, se musí bezpodmínečně připravit. Je proto dobré přede mší zkontrolovat:

- zda je mezi ministranty librista, který má připravený misál,

- zda je tam také lektor s lecionářem založeným na správné straně,

- zda je na abaku připraveno vše potřebné, tzn. kalich na něm porifikatorium, pala, korporál

(používá-li se, pak i velum kalichové v příslušné liturgické

barvě), na abaku by také neměly chybět konvičky a patena s hostií.

Dále zkontrolujeme, jsou-li rozsvíceny všechny svíčky a připraveny obětní dary (je to sice práce kostelníka, ale neškodí příslušné věci zkontrolovat). Nutné je přezkontrolovat, je-li kněz oblečen do příslušného roucha a má-li on a ministranti na čem sedět.

Pokud každý ví, co má dělat a je vše zkontrolováno, mohou začít obřady, na které by se měl každý ministrant připravit krátkou modlitbou.

Ministrantské služby při mši svaté

Definice ministranta v jedné příručce zní: „Ministrant je věřící, který příslužuje knězi při mši svaté a jiných bohoslužebných úkonech.“ Tím, že příslužuje, pomáhá knězi. Protože bývá ministrantů při mši víc, pomáhá každý v trochu jiné oblasti - vykonává určitou ministrantskou službu. V dnešním čísle začneme službou akolyty.

Ministrant akolyta má za úkol po přímluvách (ne však během nich) rozprostít na oltář korporál a připravit na něj kalich. V některých kostelích je zvykem, že na oltář připraví také pult s misálem. Tento ministrant pomáhá knězi také při přijímání darů od věřících. Při přípravě darů podává knězi nejprve konvičku s vínem a potom s vodou. Dalším důležitým úkolem tohoto ministranta je lít na prsty kněze vodu a podat mu lavabo na osušení prstů, při proměňování zvonit a po svatém přijímání nalít knězi vodu do kalichu a vyčištěný kalich, misku a patenu donést na abak. Kalich se může přikrýt velem.

Toto je činnost všech akolytů při mši. Je lepší, když si svou službu při mši rozdělí mezi sebe.

Malý slovník liturgických pojmů:

ABAK (abakus) - stolec, na který se odkládá liturgické náčiní.

ABLUCÉ - omytí rukou kněze a vyčištění mešního kalicha při mši svaté po podávání svatého přijímání.

ADVENT - liturgická, zhruba čtyřicetidenní příprava na Vánoce.

AGNUS DEI - modlitba „Beránku Boží“ při mši svaté.

AKOLYTA - ten, kdo příslužuje knězi při mši svaté.

ALBA - dlouhý, bílý oděv kněze, který si obléká pod ornát.

AMBON - pult, ze kterého se čtou při bohoslužbách čtení, přednášejí přímluvy, promluvy aj.

ASPERGIL - nádobka s kropáčem na svčcenou vodu.

Zkus odpovědět!

V této rubrice se budete každý měsíc setkávat s třemi otázkami, na které si můžete vybrat jednu správnou odpověď. První otázka se bude týkat liturgie, druhá Bible a třetí bude trochu všeobecnější.

1. Který den v roce se nikdy neslaví žádná mše?

a) Mše svatá se může slavit každý den.

b) Na Zelený čtvrtek.

c) Na Velký pátek.

2. Koho se ptal Ježíš: „Byl Janův křest z nebe, nebo od lidí?“

a) Byla to pouze řečnická otázka v jednom z jeho kázání.

b) Velekněží a zákoníků.

c) Apoštolů.

3. Jak se jmenoval anděl, který zvěstoval Panně Marii radostné poselství?

a) Archanděl Gabriel.

b) Archanděl Michael.

c) Ezechiel.

Řešení: 1c, 2b, 3a.

„Přineslit nám oni Písmo svaté,“

zpíváme ve známe písni ke svatým věrozvěstům Cyrilu a Metodějovi. Sv. Cyril nejprve přeložil všechna čtyři evangelia a k překladu složil veršovanou předmluvu, zvanou Proglas. Píše tam: „Kristus přichází shromáždit národy, neboť je světlem celého tohoto světa... Proto slyšte, Slované, toto: Dar ten je věru od Boha daný, dar Boží je to údělu na pravici, dar duším nikdy se nekazící, těm duším, které jej přijmou... Slyšte nyní svým rozumem, slyšte všichni lidé slovanští, slyšte Slovo, od Boha přišlo, slovo jež krmí lidské duše, slovo, jež sílí srdce i rozum, slovo, jež vede k poznání Boha...“ Naši předkové byli velmi vděční za tento vzácný dar Písma svatého, jak jim jej zprostředkoval sv. Cyril. Proč?

Nestačí hledět na text Bible

Písmo svaté totiž je „Boží Slovo plné života a síly“ (svr. Žid 4, 12). To ovšem neznamená, že Boží život se do nás automaticky vleje už jen pouhým hleděním na písmenka Bible. Ani to neznamená, že budeme stoprocentně úspěšní při evangelizaci, když na někoho vychrlíme nějaký citát z Písma svatého, jako to občas zkoušejí odloučení bratři, když s oblibou citují třeba Jan 3, 16 („Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný z nás nezahynul, ale měl s ním život věčný“).

Písmo svaté, a především evangelium, je Boží Slovo nejen proto, že nám vypráví o Ježíši Kristu, ale že nám skutečně zprostředkovává osobní spojení se Zmrtvýchvstalým Ježíšem, právě tak, jako lidské slovo zprostředkuje osobní spojení s druhým člověkem. Jakmile vírou otevřeme ten vnitřní sluch, totiž srdce, zjistíme, že při zbožné četbě nebo slyšení textu Písma svatého k nám osobně doopravdy mluví sám Bůh - přesně a osobně pro náš život. Ba co více: to, co Písmo obsahuje, se v nás může uskutečňovat. Například čteme: „Milujte se navzájem, jako jsem si já zamiloval vás“ (Jan 15, 12).

Proč milovat všechny?

Věříme, že tento příkaz je životně důležitý. Současně si však uvědomujeme

neschopnost, abychom sami ze sebe láskou tíhnuli ke všem lidem, i k těm nesympatickým, proto nás napadne poprosit o sílu Ducha svatého, když jsme si jinde přečetli, že nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí (svr. Lk 11, 13). A najednou nám začne docházet, proč máme mít rádi bližního. Bůh ho stvořil z prosté lásky a z prosté lásky ho vykoupil. Boží dokonalost spočívá v tom, že je - nejvyšší Dobro - milujeme i všechny, koho miluje Bůh. Najednou vnitřně rozumíme tomu, že se máme milovat navzájem jako Kristus - Bůh a člověk - si zamiloval nás, i když jsme hříšníci. S poznáním přichází i jakási vnitřní síla a nadšení k lásce, která nás nutí obracet se i k nesympatickým lidem a třeba i osobním nepřítelům. A máme z toho velkou radost a pokoj, což jsou průvodní znaky života v Duchu svatém. Boží Slovo se v nás uskutečnilo - Bohu díky! A podobně bychom mohli pokračovat s rozjímáním nad blahoslavenstvími, podobenstvími nebo starozákonními příběhy.

Pomoc Ducha svatého, když se Písmo svaté čte s vírou, nespočívá v tom, že správně rozumíme smyslu Písma, aniž bychom se pokorně podřizovali učitelské autoritě katolické Církve. Tak nesprávně smýšlel Luther a další bludaři. Duch svatý nám ovšem dává rozumět, jak se jednotlivé Boží výroky vztahují na naši životní situaci, a vyvolává v nás touhu uskutečňovat, co čteme. Když sv. Petr kázal Boží slovo o seslání Ducha svatého, Židům to proniklo srdce a tři tisíce se jich obrátilo - právě působením Ducha svatého při slyšení Božího slova.

Nestačí tedy jen si prohlížet písmenka v bibli, ale musíme mít touhu po poznání Ježíše Krista, Boha, sebe samých i všech věcí ve spojení s Bohem. Pak je Boží slovo pro nás plné života a síly.

Z toho plyne, že samotné Písmo svaté není určeno pro evangelizaci, lépe řečeno: pro prvotní - primární evangelizaci, ale jeho místo je až v evangelizaci druhotné.

Co je prvotní evangelizace?

To je první oslovení člověka v otázkách víry v Krista. Třeba se vás někdo zeptá:

„Čím to je, že jsi stále tak vyrovnaný, klidný a radostný, i když tě třeba propustili z práce, pomlouvají tě, musíš na operaci, máš nevyléčitelnou nemoc nebo ti předčasně zemřel manžel nebo syn?“ (Zde si dovoluji poděkovat Paní Straňkové za svědectví víry v minulém čísle Zdislavy). A vy, když jste vydali nádherné svědectví životem, můžete teď hovořit o Kristu: „Já jsem uvěřila, že Ježíš Kristus je Bůh, který mi může pomoci, a zjistila jsem, že to funguje. On je skutečně při mně a dává mi sílu a štěstí i navzdory bolestem. Sama se tomu divím, ale tím pevněji věřím a děkuji Mu.“ Tohle je prvotní evangelizace.

Evangelizace druhotná

A ten, kdo se nás ptá, třeba po delší době řekne: „Když tě tak vidím a slyším, tak na tom opravdu něco bude. A kdo je ten Ježíš Kristus?“ A teď právě přichází čas, abyste vytáhli Písmo svaté a aby začala druhotná evangelizace. Ten člověk už totiž má v sobě semínko víry a je ochoten se nějak otevřít Božímu zjevení. Začnete dějinami spásy - hříchem, bolestnými důsledky hříchu, potřebou vykoupění, zastavíte se u Boží lásky při Vtělení a vůbec nepřeskočíte nesmírně důležité poslání Panny Marie, pak pokračujete až ke Kříži, Zmrtvýchvstání, seslání Ducha svatého a Jeho působení v Církvi dodnes ve všech lidech, kteří se mu otevírají. Tato témata a mnoho jiných už nelze probírat bez Písma svatého. Druhotnou evangelizaci, při níž je Písmo svaté nezbytně nutné, můžeme také nazývat evangelizací uvnitř Církve, neustálou obnovu a proměnu života věřících v Krista.

Písmo svaté, které nám přinesli sv. Cyril a Metoděj, je opravdu dar Boží, slovo, jež sílí srdce i rozum a krmí lidské duše. V něm je poznání Krista i síla Kristova, a po tom všichni toužíme. Nezapomněme, prosím, přibalit si na prázdniny bibli a denně se žít Slovem Božím.

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otiskované v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Jak jsem putovala do Říma

Když se v naší farnosti chystala pouť do Říma na květen, řekla jsem si, že to není pro mě. Máme tři děti, které každou chvíli něco potřebují, tak přece nepojedu na týden do světa. Po čase jsem se však přece přihlásila. Můj muž souhlasil. Těšila jsem se na krásný týden se spolehlivou křesťanskou kanceláří.

V Praze byla první zastávka. Řidiči museli odmontovat panel s lednicí a kávovarem a nahradit ho sedadly, protože scházela dvě místa.

V noci nás potrápila zima v autobuse. Karosa lux. Karosa ano, ale luxus poněkud chyběl, čistota také.

V Padově jsem začala mít dojem, že naše průvodkyně je poněkud nezkušená, neboť při procházce městem ztratila půl výpravy.

Čtvrteční nocleh byl naplánovaný v Assisi v kempu. Po příjezdu průvodkyně hodinu vyjednávala v recepci. Pak jsme jeli raději raději bez ní na prohlídku města, která měla původně být až po večeři. Ve 21 hodin jsme byli zpátky. Po delším očekávání nám bylo oznámeno, že průvodkyně nemá peníze na zaplacení noclehu a jídla. Vzali jsme zavděk pouhým přespáním.

Popsala jsem jen malou část komplikací a zádrhelů, které nás po cestě potkaly.

Ke Koloseu nás poslala průvodkyně samotné a ještě po zavírací době, a tak jsme obcházeli zavřené Koloseum. Mřížovými vraty bylo vidět uvnitř velký dřevěný kříž. Společná modlitba za křesťanské mučedníky a náhodná setkání se dvěma krajany, kteří se modlili s námi byl jeden z krásných zážitků. Pochopila jsem, že jsem k zavřenému Koloseu nešla zbytečně.

Viděli jsme mnoho křesťanských památek, vlastně pokladů, takže stálo za to překonat různé potíže.

Tak mě napadá, že cestovní kancelář Agentura 97 spoléhá na trpělivost křesťanů a předem s ní počítá. Jinak by nemohla zajistit týden v Itálii pro 43 lidí tak lehkomyšlně a neprofesionálně.

Nezlobím se, spíš mi je jejich pracovníků líto, protože nemůžou mít pěkný

pocit z dobře vykonané práce. Snad si co nejdříve uvědomí, že bez klientů nemohou existovat.

Helena Zdislava Nejedlá

Pozn. red.: Uvedený dopis se netýká Národní pouti do Říma v červnu 1996.

***

O vyjádření k dopisu paní Nejedlé jsme požádali cestovní kancelář Agentura97:

K zajištění (lehkomyslnému a neprofesionálnímu):

Ubytování v Římě bylo zajištěno v penzionu, kde máme dlouhodobě dobré styky. Účastníci zájezdu byli s ubytováním a stravováním spokojeni, což autorka dopisu mlčky přechází. Bohužel partner zvýšil týden před příjezdem naší skupiny ceny za ubytování. Též to, že na stravování docházelo více účastníků, než se předem objednali znamenalo pro průvodkyni vyšší vydání, což se nepříznivě projevilo na situaci v Assisi. Za celou záležitost jsme se účastní-

kům omluvili, vrátili peníze za nedodané služby.

Vedoucí zájezdu byla opravdu začínající, z rozhovoru s účastníky zájezdu vím, že část z nich tuto situaci chápala a pomohla jí vstřícností, zatímco druhá část ji od začátku neakceptovala.

K dopravě: Použili jsme autobus i posádku, která byla v Římě často - do dnešního dne jsme neměli připomínek.

O profesionální přístup se snažíme, účastníci vyjadřují svoji spokojenost nejen pochvalami v dopisech, ale i tak, že se stávají našimi trvalými klienty. Z chyb, které uděláme, však vždy vyvozujeme pro sebe závěry, abychom jim příště předcházeli.

Dr. František Reichel

Nepostrádáte o letní dovolené duchovní zázemí?

Farní charita Děčín nabízí:

rekreační pobyty u moře v italském diecézním středisku

kde: jadrán. letoviště Lignano - Zlaté písky (750 km od Prahy)

kdy: od 1.6. do 31.8. 1996

ceny na týden: mimosezónní od 5.250,- Kč

sezónní 6.880,- Kč (slevy na děti)

ceny zahrnují: dopravu Karosou-Lux tam a zpět, pobyt u moře 8 dní, plnou penzi, průvodce, zákl. pojištění, využití zařízení areálu (bazény sladkovodní se skluzavkami, sport. vybavení, sály, herny)

a navíc: nedělní bohoslužby v areálu, možnost využití domácí kaple, soukromá nepřeplněná pláž

**možnost samostatného pobytu pro mládež od
9 do 18 let s celodenním programem**

(10 dětí a 1 vedoucí) ... a mnoho jiného

Informace a přihlášky: Farní charita Děčín
Husovo nám. 99/13
405 02 Děčín IV

tel. se zázn. 0412/530 188

Šel jsem lámat kameny lidských srdcí

Velká Lhota - i přes svůj název pouze malá vska ve valašských kopcích, vzdálená pouze několik kilometrů od česko-slovenských hranic. Přesto je něčím významná. Předně patří mezi vůbec nejstarší farnosti Valašska (první zmínky jsou již ve 13. století), dále odtud pocházel autor všem dobře známých Broučků Jan Karafiát a co je pro nás nejdůležitější - zde také světlo světa spatřil a celé dětství prožil Bohuslav Bártek, dnes novokněz působící v Mostě a Chomutově.

Farnost obce Velká Lhota je spravována ze Zašové, což je největší valašské poutní místo. Zdejší krásně opravený kostel je zasvěcen panně Marii, která je patronkou celého kraje, a tak není divu, že se sem často sjíždějí davy poutníků ze širokého okolí. Nejinak tomu bylo i v den slavnosti Nanebevstoupení Páně 16. května a v sobotu 18. května tohoto roku. Právě tyto dny také patřily k těm nejvýznamnějším v životě P. Bártka.

Již od časných ranních hodin se slavnostně vyzdobený kostel zaplňoval lidmi, kteří při modlitbě sv. růžence a zpěvech mariánských písní očekávali hlas zvonů oznamující, že slavnostní průvod družiček, ministrantů, jáhnů a kněží vyšel z fary. Úderem desáté hodiny pak za zpěvu gregoriánského chorálu v podání chomutovské scholy vstupuje průvod do kostela. V jeho středu jde svěcenec a průvod uzavírá žehnající biskup litoměřický ThDr. Josef Koukl.

Zahájení bohoslužby, přivítání otce biskupa, bohoslužba slova. Po evangeliu pronáší svěcenec své „Jsem připraven!“ a biskup v homilii hovoří o poslání kněží i o zvláště obtížné situaci v naší diecézi. Poté se Bohuslav Bártek vrhá tváří na zem a jsou zpívány litanie ke všem svatým. Biskup pronáší konsekrační modlitbu, vztahuje spolu s ostatními kněžími na

svěcenec ruce a pomazává jej křížem. Při tom zní hymnus Veni Creator Spiritus. P. Bártek je oblečen do ornátu a spolu s otcem biskupem a s ostatními kněžími koncelebruje při mši svaté, v jejímž závěru zní jásavé Te Deum laudamus.

Radost a pocit štěstí je možné vyčíst z tváře P. Bártka, když odchází od oltáře, poprvé v kněžském rouchu, pak i při slavnostní hostině, když se snaží

promluvit aspoň pár slov s každým ze svých četných přátel. A další slavnostní chvíle Zašová prožívá i v sobotu 18. května, kdy zde P. Bohuslav Bártek slouží svoji primiční mši svatou. Tu zakončuje dojemným a upřímným poděkováním všem, kdo mu na jeho životní cestě jakkoliv pomáhali, zvláště mamince, sourozencům, svému panu faráři a také svému nejlepšímu příteli. Tím je bohoslovec Víta Řehulka, který využil svých bohatých liturgických zkušeností (byl pomocným ceremonářem Svatého otce při jeho loňské návštěvě v Olomouci) a zajistil spolu s dalšími olomouckými seminaristy klidný a důstojný průběh slavnostní liturgie. V závěru mše svaté pak P. Bártek udělil všem přítomným své novokněžské požehnání.

Životní cesta P. Bártka

A jak vlastně odvíjela život-

ní cesta P. Bártka vrcholící právě jeho svěcením? Narodil se v r. 1960. Veliký vliv na jeho formaci měl P. Alfréd Pchálek. Ten mu také poprvé otevřeně řekl, zda již uvažoval o tom stát se knězem, byl to také tento kněz, který P. Bártkovi v závěti odkázal dřevěný růženec ze Svaté země a svůj primiční kalich. Ty jsou také dodnes pro P. Bohuslava symbolem - symbolem modlitby a oběti.

na tomto společenství s nimi participovat již nyní na zemi. „V 18 letech získal P. Bártek svůj první ostatek - sv. Antonína z Padovy. Dnes vlastní více než 400 pravých ostatků světců, mezi nimiž najdeme taková jména jako sv. Vojtěch, sv. Jan Nepomucký, sv. Jan Sarkander, sv. Augustin, sv. Ignác z Loyoly a mnoho dalších.

V průběhu studia se P. Bártek kdesi dočetl o fresce v pracovně litoměřického biskupa znázorňující kamenolom. Pod obrazem pak četl nápis „Jdi lámat kameny lidských srdcí“.

„A tak jsem šel“, říká novokněz P. Bártek. V posledním, pátém, ročníku studia se na velikonoční pondělí se na litoměřické konzistoři ohlásil a na svátek sv. Petra a Pavla 29. června 1995 již byl ve svatoštěpánské katedrále v Litoměřicích vysvěcen na jáhna. Od té doby působil jako kaplan v Chomutově a Mostě. Těmto farnostem se také poprvé představil jako kněz při mších svatých: v Chomutově na svátek Navštívení Panny Marie v pátek 31. května v 18 hodin, na poutním místě v Květnové v sobotu v 10,30 hodin a v Mostě v kostele Nanebevstoupení Panny Marie v neděli 2. června o 9. hodině.

Na svých primičních obrázcích má P. Bártek vytištěnou krásnou myšlenku:

Nevím Pane, kudy mě to světlo vedlo.

Viděl jsem jen kousek před sebe,

nechápu ani, kde jsem se to ocitl.

Místo, kam jdu, je neznámé a přece tím silněji...

a já vidím, že jsem zde, na konci putování, u cíle, kterým jsi Ty sám.

Vešel jsem v nepoznané, poznal jsem nevysslovitelné!

A tak, milý otče Bohuslave, ať Ti ve tvé kněžské službě Pán Bůh žehná a neustále Tě provází přímluva Panny Marie i všech svatých.

Petr Kolář